

A large, vertical, brown textured area on the left side of the page, resembling a book cover or endpaper.

Kunst på Stavanger universitetssjukehus Ullandhaug

8 *67 nye venner*
av Merete Hermansen Jonvik

Stedsspesifikke verk

37 Ingrid Lønningdal
48 ALBUM
54 Marit Victoria Wulff Andreassen
60 Cory Arcangel
66 Bjørn Bjarre
72 Herman Mbamba
78 Beate C. Rønning

Gangbroen

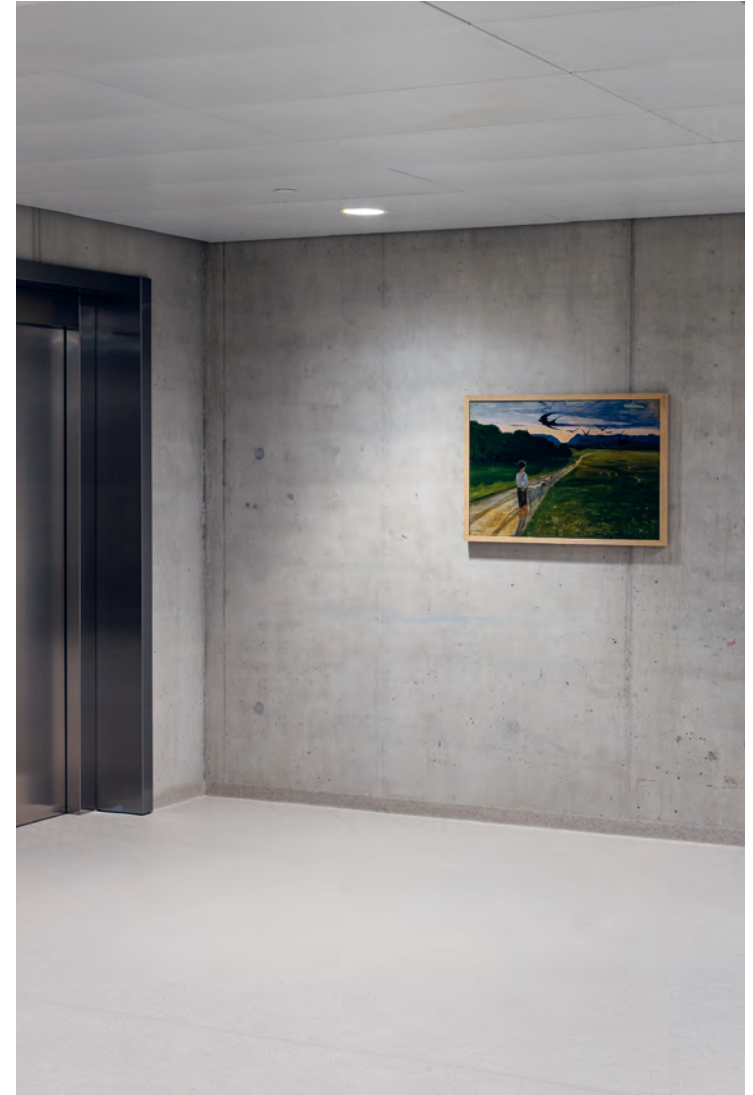
105 *Gangbroens fire hjørner – en kunstvandring*
av Marte Danielsen Jølbo

106 Inger Bruun
112 Per Dybvig
118 Torbjørn Rødland
123 Maiken Stene

Samling

141 *Lange linjer på veggene:*
Om sykehusets kunstsamling
av Sofie Bakke Ringstad

150 Margrethe Aanestad
154 Ole Martin Lund Bø
158 Annalise Convad og Harald Stokkeland
164 Anette Gellein
168 Ellef Gryte
172 Kjell Pahr-Iversen
176 Nuri Sakong
180 Aurora Solberg
184 Ingrid Toogood

67 nye vennar

Merete Hermansen Jonvik

Ei innlegging

Det ville seg slik at då eg skulle skriva denne teksten om kunst på sjukehus vart mor mi lagt inn på Stavanger universitetssjukehus på Våland. Der vart ho liggande i tre veker. Ho låg på eit tomannsrom med ei gul skiljegardin, på eit rom med slitt, eldre interiør og ei rad funksjonelle innretningar. Det estetiske innslaget på rommet var to falma papirkopiar av måleri, skeivt opphengd og i billige klipsrammer, ved kvar av dei to sengene. Den figurative papirkopien som hang på mor mi si side viste eit myrlandskap med eit hus som låg i mørket, og eit einsamt synleg menneske. Etter nokre dagar sa mor mi at det ho hadde i synsfeltet irriterte ho. Papirkopien hadde dårleg effekt på både humør og psyke, det sette ho i ei dyster stemning. Som ei handling botna i ei urokkeleg tru på at det er mogleg å få verda til å møta eigne behov, eller ein slags velmeint sivil ulydigheit, lukka vi døra og byta plass på dei to verka.

Historia om innlegginga viser nokre enkle poeng. Kva som heng på veggen og kva vi møter i omgjevnadane våre tyder noko. Kunst og utsmykking på sjukehus kan ha noko å seia for dei som interagerer med den. Dette talar for at sjukehus sine kunstsamlingar bør vera gjennomtenkte til sine formål. Dei bør dekkja ei stor breidd uttrykk og sjangrar fordi pasient- og tilsettgruppene deira er ytst spreidd kva gjeld til dømes alder, kjønn, personlegdom, klasse, etnisitet, preferansar og funksjonsvariasjonar. Kunst i sjukehus kan òg gjerne, om mogleg, leggja opp til interaksjonsmoglegheiter med publikum.

Nye Stavanger universitetssjukehus

Stavanger universitetssjukehus på Ullandhaug stod ferdig i 2025 og ruvar lågmeldt i overgangen mellom Ullandhaug og Grannes, Stavanger og Sandnes.

Sjukehuset er for 15 kommunar i Sør-Rogaland og dekkjer ei befolkning på litt under 400 000. Det består av fire hovudbygg og ein samanbindande korridorring, plassert rundt eit ope torg som har ein kollektivakse som går gjennom seg.

Stavanger universitetssjukehus husar ei raus samling kunst. Om lag 200 kunstverk har følgd med frå det gamle sjukehuset på Våland og er blitt nøysamt integrert i den nye samlinga. Det er gjort ei rad nye innkjøp til sjukehuset si samling, storparten frå lokale kunstnarar og plassert i ventesonar og større samlingsstader. Og her er, ikkje minst, nyproduserte og stadspesifikke verk bestilt spesifikt til det nye sjukehuset.

Bland dei er Inger Bruun sine fargerike geometriske figurar, som er å finna i eit av dei fire bygghjørna i korridorringen. Gult, raudt og blått – dei faste fargane til Bruun – finst i både innramma form og som flate, tredimensjonale formplater. Figurane er som byggesett som kunne vore sett saman på andre måtar, som påkallar lyst til å omstrukturera. Bruun sine verk strekk seg som tentaklar ut frå bygghjørnet. Tolv fotografi av Torbjørn Rødland spreier seg i eit anna hjørne. Underlege og underfundige foto. Vi ser hælær med holete sokkar, plastkrus og dobbeltportrett, ein frosk og ein overdimensjonert polkadottslikkepinne. Foto som har noko som skurrar, fasinerer, støyter vekk – som er det som gjer til at vi kan verta ståande og stirra oss fast i fotografa. Margrethe Aanestad sine florlette, sarte, pastellfarga sirkelar fyller kapellet i første etasje. Endelause i kraft av sine sirkulære former, nøytrale i si mangel på symbolbruk og referansar, trøystande i si lågmæltheit. Ein inviterande steinskulptur av Bjørn Bjarre både struttar og kviler i eit av atria. Ei hand, eit fang, ein stol, ein sopp som er opp ned – som kan ta i mot, vera sitjeplass, klatreelement eller berre kunst. Sveitt og neonbasert plexi-jogge-kunst

av Cory Arcangel dekkjer vindauga i første etasje. Attkjenneleg i sine koplingar til kommersielle brands vi alle interagerer med, men unnsleg på den måten at mange ikkje vil merka seg ved dei i det heile. Ein serie collagar av ALBUM (Elise Storsveen og Eline Mugaas) er spreidd utover kvart eit personal- og pauserom. På like og mørkeraude veggjar, som rammar inn ein sofa personalet kan slappa av i, har serien eit dristigare og meir humoristisk preg enn det pasientane får. I fødeavdelinga heng små florale akvarellar av Elisabeth Harr. Akvarellane viser nær abstrakte blomar i forskjellige fargar og høyrer til serien Poppy. Serien består av opp mot 1000 mini-akvarellar, ofte utført gjennom nattleg arbeid. Enkle og komplekse på same tid, veks no nokre av blomster-akvarellane til Harr her livet tek til.

Offentlege bygg og kunstsamlingar for deg og meg

Kva kjenneteiknar sjukehus som bygg og institusjon? For tilsette er sjukehuset ein arbeidsplass. Ein arbeidsplass som skal vera trygg og funksjonell. Eit sjukehus er fysiske bygningar som består av veggjar, tak, operasjonsrom, venterom og personalrom. Kontor, gangar og korridorar. Apparat og møblar. Heisar og trapper. Ventilasjonsanlegg og teknisk utstyr. For pasientar og pårørande er sjukehuset ein stad der ein gjerne ønskjer å vera så kort som mogleg. Ein stad der pasientar får smertelindring, behandling og opptrening, der ein får utført små og store operasjonar, kjem med både kroniske og forbigåande sjukdomar. Pasientar kjem for sjekk, tilvisingar og samtalar, for korte og lengre opphald, for å føda eller få akutt hjelp. For å dø. Det er ventetid, sorg, glede og forvirring.

Offentlege kunstsamlingar finst for å gi befolkninga gode, relevante, underfundige og minneverdige

kunstopplevingar. KORO (Kunst i offentlig rom) har det nasjonale ansvaret for å produsere, forvalte og formidle kunst i offentlige bygg og på fellesarenaer i samfunnet, og dei arbeider under ambisjonen om at kunst av høg kvalitet skal vera tilgjengeleg for flest mogleg.

Kva rollar kan kunst i sjukehus spela? Korleis kan vi sansa den? Tenkja med den? Kva kan den gi?

På øya Gossen utanfor Molde, på eit omsorgssenter for eldre og demente, finst eit offentlig kunstverk med tittelen *Verdens navle*. Kunstnarane som står bak det offentlege kunstverket, Laila Kongevold og Stefan Christiansen, har utforma det som eit forundringskammer i eit drivhus. Kunstverket består av ei rekkje skulpturar i tre, metall og glas, forma som greiner, sopp, ein frosk, fuglar, steinar og fabelaktige kreasjonar. Storleikane på skulpturane er ikkje som i røynda, nokre er forstørre, andre forminska. Kunstnarane sin intensjon med verket er at skulpturane og objekta i glashuset, kan fungera som eit sanserom. Som fikseringspunkt for samtalar. Kanskje skulpturane kan vekka minne, eller egga til erkjenningar. Glashuset er plassert tett på omsorgshuset, og står ope for pasientar, pårørande, pleiarar og besøkande. Forundringskammeret kan fungera emosjonelt, sanseleg og helsebringande.

Ein måte å sjå kunstsamlinga ved Stavanger universitetssjukehus på Ullandhaug er som eit forundringskammer i eit drivhus. Kunsten er plassert ut på forskjellige avdelingar, i fellesareal, korridorar og uterom – for oss til å interagera med.

For nokon vil kanskje kunstverka dra merksemd frå fokus på kropp og sjukdom. Ta merksemda eit lite augeblikk, og dermed vera avleiing. For nokon

vil det å kikka på eit maleri over lengre tid, kanskje det heng i venterommet i akuttavdelinga eller i kapellet, ha ein avslappande effekt. Gjennom dette kan kunsten bidra med positiv avkopling og rekreasjon. For nokon vil verk vera reine objekt for sansing. Tilby fargar og former som lar auga og tankane fly. Nokre av kunstverka i Stavanger universitetssjukehus på Ullandhaug vil kanskje, som intensjonen var for *Verdens navle* på Gossen, fungera som samtalestartarar. Auga ser noko som vekker noko i ein sjølv, som ein seier høgt og som andre kan respondera på. For nokon vil kunsten i sjukehuset bli oppfatta som noko som berre er der, dekor og utsmykking som kanskje berre hjelp til at det ikkje ser tomt ut. Eller dekor og utsmykking som gjer til at rom og korridorar blir oppfatta som innbydande, mindre kliniske, kanskje betre å opphalda seg i. For nokon vil kunstverka ta ein til andre stader, la tankane spinna inn i den verda kunsten portretterer, eller den verda enkeltpersonar projiserer at den portretterer. Nokre verk vil irritera eller forstyrre, kanskje på den gode måten, kanskje på den dårlege. Andre vil fungera som klatrestativ.

Dette er gjettingar fordi du og eg ikkje møter kunstverk på same vis. Kunst har subjektive koplingar. Du ser verk gjennom erfaringar frå ditt liv, eg frå mitt. Forskjellige ting vert synlege eller får mening for oss. Spør ein kven kunst er til for, er svaret *alle*, og spør ein korleis ein skal forholde seg til kunst, er svaret *slik ein sjølv vil*.

Kunst som terapi

Filosof og forfattar Alain de Botton er av den tru at kunst kan ha terapeutisk effekt, eller lære oss noko, gi oss noko, om vi opnar for å la den gjera det. I boka *Art as Therapy* frå 2013, skrive saman med John Armstrong, opnar dei for at kunst til dømes kan visa

oss noko som vi har følt, men kanskje aldri klart å kjenna att eller setja ord på. Visa ei retning samfunnet kan røra seg i tider av desperasjon. Bringa oss nærare det materielle, eller kvardagens trivialitetar. At kunst kan ha terapeutisk effekt kom fram i eit intervju eg ein gong gjorde med ei eldre kvinne frå Stavanger, Inger P. Rønning, som brått hamna i ein sjukdomssituasjon då ho vart akutt og alvorleg sjuk. Rønning har eit langt arbeidsliv i helsesektoren bak seg, men er i dag pensjonist.

I sjukdomssituasjonen bestemte Rønning seg for å undersøka om kunst kunne bidra til situasjonen hennar. Ho sette seg føre å oppsøka Stavanger kunstmuseum kvar dag i ein heil sumar. Motivasjonen for å setja i gong med prosjektet var at ho ville bort frå sjukdom og smerte. Ho ville sjå kva effekt og lindring museumsbesøka kunne ha, og ikkje minst, skapa seg ei rutine og noko å konsentrera seg kring. Ho hadde ikkje lyst å gi sjukdomen for mykje fokus: *«Eg valde dette fordi eg hadde noko å sjå fram til (...) Eg ville ha eit mål med dagen.»* Ho tok medisinen ho hadde fått utskrive i den første og mest smertefulle perioden, men ville deretter freista å unngå påfølgande stillesitting og medisinenens passiviserande effekt. *«Eg trur eg starta med at eg dikta meg til at her kunne eg vera på ei reise.»*

Ved Stavanger kunstmuseum på denne tida stod utstillinga *BLUNK*, ei utstilling sett saman av 67 verk frå Trond Mohn si kunstsamling gitt til Stavanger kunstmuseum. Samlinga består av verk av relativt unge kunstnarar som alle tematiserer si samtid, vår samtid, innan uttrykk som skulptur, måleri, tekstil, video og fotografi. Kvar dag i 67 dagar, like mange som det var verk i utstillinga, oppsøkte Rønning utstillinga. Ho stilte seg framfor eit nytt kunstverk kvar dag,

og ga merksemda si til kunstverket. Om kveldane las ho seg opp på kunstnaren, søkte meir informasjon om både verk og kunstnar, om kunstnarane sine arbeidsmåtar, utdanning, kunstsyn og anna. Om kva det gjorde med ho, fortel ho at prosjektet og kunsten ga trøyst, ga noko anna enn sjukdom å tenkja på, at det sat sjukdomen hennar i perspektiv: *«Eg var underfostra, eller kva heiter det, underernært, på andre ting enn meg sjølv. Så eg tok til og med eit maleri som var heilt kvitt, det tok eg som ei stor glede. Og eg tenkte: der er jo noko. Og så neste dag såg eg eit bilete der to gjekk hand i hand, inn i ein skog. Så tenkte eg, kanskje eg kjem dit? Eg søkte etter at eg kunne bli betre.»*

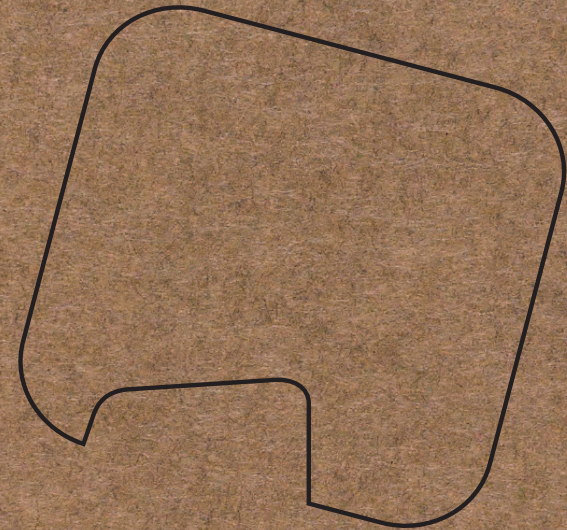
Mykje av prosjektet handla om å skapa seg ei rutine. *«Det vart jo eit lite prosjekt, men for meg vart det (òg) berre den daglege dont. Det vart ein rutine, rutinar er godt, rutinar er veldig trygt.»* Det var ho og mannen som gjekk, og kvinna omtalar: *«Vi hadde plutsleg ei dagleg rutine, som ga meining. Det var å koma seg ut og sjå litt folk. Og ikkje bli sitjande i ein stol og rett og slett senka hen. Fordi det er ikkje oss. Og det å ha ein avtale, og noko å sjå fram til, og kvar dag noko nytt å setja seg inn i, då føler du at livet rører seg, du er i motion.»* I etterkant fortel Rønning – i dag frisk og smertefri – at 67 dagar på Stavanger Kunstmuseum, kontakten med den imøtekomande beteninga ved museet, og kunsten ho fekk sjå, var som ei gåve. *«Det har vore som medisin. (...) utan å forneakta den tradisjonelle medisinen.» «Eg har jo fått 67 nye venner.»*

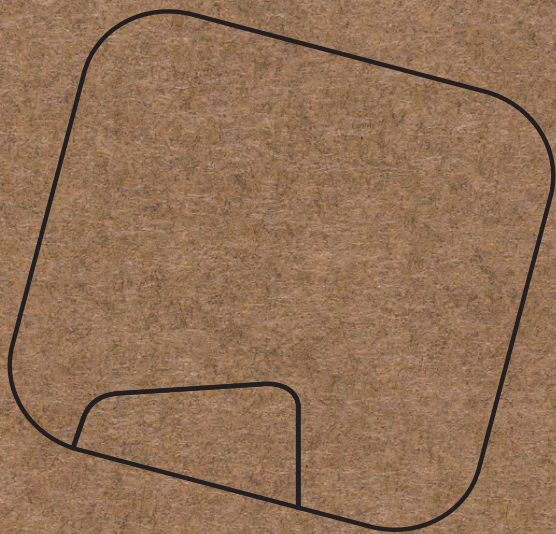
Til spørsmål om kunst kan bidra i eit helseperspektiv, er dette eit blant mange svar.

Sjukehuset i liva våre

Dei fleste av oss kryssar grensa mellom frisk og sjuk fleire gonger i løpet av livet. Vi treng sjukehuset i liva våre, sporadisk og i små drypp eller over tid. Pasientar og pårørande som kjem til sjukehus er ofte i kjenslemetta situasjonar. Dei kan vera stressa, redde og forvirra, eller på andre måtar ikkje kjenna seg vel. Når vi veit at omgjevnadar påverkar oss og våre sinnsstemningar, kan vi gi kunsten sjansar til å bidra. Det er altså ikkje naudsynleg lett å seia korleis kunst i sjukehus påverkar oss, men det er i alle høve ikkje likegyldig kva materielle og fysiske omgjevnadar vi er omringa av.

Merete Hermansen Jonvik
Førsteamanuensis i sosiologi ved
Universitetet i Stavanger

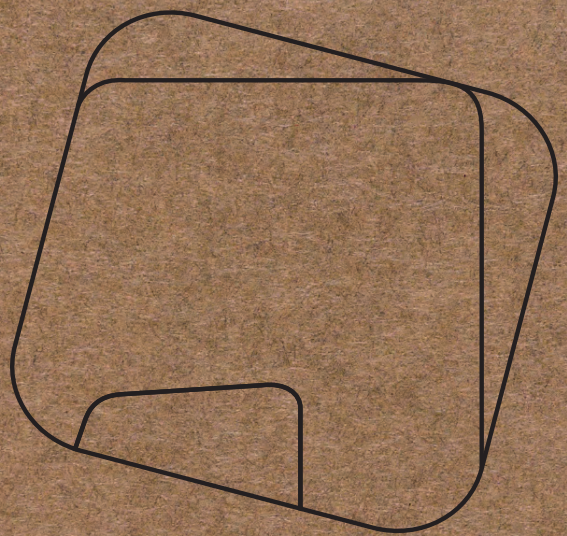

Stedsspesifikke verk

Ingrid Lønningdal

ALBUM

Marit Victoria Wulff Andreassen

Cory Arcangel

Bjørn Bjarre

Herman Mbamba

Beate C. Rønning

Ingrid Lønningdal

Ingrid Lønningdal (f. 1981)
Bor og arbeider i Lier

I.

Vinden står fra sørøst, det er høst og det regner. Idet du ankommer sykehuset skynder du deg innunder taket som kan få deg tørrskodd til inngangen. Det har former i ulike blåtoner. Deretter kommer du til et større knalloransje felt hvor fargen slår ned i bakken og gir alt rundt deg et skjær av gult i høstmørket. Når du nærmer deg hovedinngangen, møtes du av en søylerad i ulike oransje nyanser. Du ser opp i en varm oransje L-form som gjentas i ulike farger bortetter himlingen: gult, rødt, blått, rosa og oransje-brunt.

Det du står under er takmaleriet til kunstneren Ingrid Lønningdal. Sammen med de bemalte søylene og fem store betongskulpturer på torget danner det kunstverket *Rotasjoner*. Dette er det største kunstprosjektet på sykehuset, og tar utgangspunkt i arkitekturen og hvordan lyset endrer seg i løpet av døgnet og året.

Maleriet løper langs fire strekk i himlingen til gangbroen – den eleverte toetasjes korridoren som binder alle sykehusbyggene sammen. Hvert strekk består av en rekke L-former i forskjellige farger mellom byggene. L-ene danner hele tiden nye mønstre og former der de overlapper hverandre, roteres og møtes i en slags rytme bortetter overflaten. Noen har tette, klare farger, mens andre er mer transparente. Noen steder møter L-formen søylene som holder bygget oppe, og da får søylen samme farge som L-en. Fargen trekkes med ned til bakken og jorder maleriet. Dette grepet gjør også at det dannes en farget søylegang under gangbroen som følger den samme fargelogikken som takmaleriet.

Ute på torget og ved noen av inngangene står det store skulpturer i betong, satt sammen av den samme litt snodige L-en. Noen av L-modulene er gjennomfarget med røde og gule pigmenter, og noen av sidene er malt i lignende farger som takmaleriet. Går du tett på kan du også se at overflatene er ulike. Noen sider er slipte og glatte, andre er litt ru, og i noen kan du se alle de små, runde steinene som er blandet inn i betongen. I en av skulpturene er fire L-moduler satt sammen til et høyt, smalt tårn midt på plassen, i en annen er modulene satt sammen til en portal du kan gå gjennom når du krysser torget diagonalt. På tre av dem kan du sette deg ned, slappe av, vente på noen, ta lunsjpausen. Skulpturene med ruglete overflater er varmere å sitte på enn de glatte. Skulpturene blir lune i sola, og når det regner skifter de farge.

II.

Det er en solrik ettermiddag i mai, og den røde betongskulpturen ved drosjeholdeplassen er varm og lun å sitte på. På andre siden av torget ser du raden av rosa og røde søyler, og skimter takmaleriet som søylene møter i himlingen. Klokka er nesten fem, og idet sola beveger seg litt mer på himmelen og treffer østveggen av sykehuset er det som om den «skrur på» fargene – de liksom popper ut av himlingen og blir ekstra sterke. Du reiser deg sakte fra benken og går inn igjen.

Fargeforståelse, formbevissthet og arkitektur er sentrale elementer i Ingrid Lønningdals praksis, og i dette prosjektet er de uløselig knyttet sammen. Faktisk er de knyttet så tett at mineralmalingen Lønningdal har brukt har trengt inn i den grove murens puss i himlingen og blitt en del av den. Ser du nøye etter kan du se at det som ved første øyekast

ser veldig stramt ut er fullt av små ujevnheter og malekoststrøk – spor fra kunstneren og malerne som har stått i stillas og malt alt for hånd, kun med en enkel sjablong til hjelp.

L-en som går igjen i både takmaleriet og skulpturene er en form Lønningdal har hentet fra sykehusbyggene – hun fant den i plantegningen av gangbroen. I hvert av hjørnene rundes den av med en kurve. Med både lekenhet og stringens har hun tatt denne enkle arkitektoniske detaljen og brukt den som byggekloss i hele kunstprosjektet. Gjennom en lang og omstendelig skisseprosess har hun rotert rundt på L-en, speilvendt den, satt den sammen med andre L-er, eksperimentert med formene og mønstrene som dannes i mellomrommene, og fått full oversikt over hva denne L-formen kan gjøre. Ut fra dette ble komposisjonene utviklet, fargene bestemt og riktig skala etablert.

I skulpturene spiller formen sammen med sykehusarkitekturen og på den måten understreker den. For eksempel er skulpturen som står i en lang, trang passasje også avlang og smal. Under taket er L-modulene lagt ned på sitt flateste, og midt på torget står den høyeste skulpturen – en rank søyle som omgjør torget og sykehuset til et digert solur. Sett fra avstand ser du kanskje at skulpturens former blander seg med formene i himlingsmaleriet?

III.

Høstoransje blader, frostkald vintersol, vårblomsternes pasteller og knallblått sommerhav.

I takmaleriet finner du over nitti forskjellige farger som åpner for en rekke assosiasjoner. Lønningdal har valgt dem med omhu og med utgangspunkt i temperaturen til lyset som treffer bygningskroppen gjennom dagen. Kunstneren har gitt områdene titler basert på

disse gjentakende møtene mellom materiale og lys: Står du midt på torget og ser mot nord treffer lyset fra sør, og derfor heter dette strekket *gult, klart formiddagslys*. Vestveggen får morgensola og derfor tittelen *varm, oransje soloppgang*, mens østveggen preges av *rødlig varme om ettermiddagen*. Lengst sør, hvor kveldssola treffer, er maleriet kalt *og en kaldere blå kveld*. Disse assosiasjonene til døgnets rytme er med på å understreke hvordan maleriet endrer seg i takt med lysets vandring gjennom dagen og årstidene.

Lyset kan forsterke fargene, men også forandre dem. For eksempel vil et varmt guloransje lys som treffer en rødlig farge gjøre rødfargen mer gyllen fordi de gule tonene fremheves. I det samme lyset vil blå nyanser oppleves grønnere. Noen farger gir fra seg *refleksjonslys* når sola treffer, som for eksempel inne i den høye skulpturen midt på torget hvor den sterke blåfargen kan få den grå betongen overfor til å se lilla ut. Andre steder speiler søylene seg i den blanke fasaden, og når lyset treffer på et visst punkt og du står slik at du ser det, skapes det en illusjon av at søylegangen fortsetter innover i byggene. Alle disse små forskyvningene og forandringene i detaljene du ser, kommer av at du beveger deg, lyset endrer seg og sola går sin gang.

Assosiasjonene vi har til farger er forskjellige, men erfaringen av at naturens syklus endrer lyset og fargene rundt oss gjennom årstidene er felles for oss alle. Med den enkle L-en har Ingrid Lønningdal skapt et fargespill som følger lysets bevegelse gjennom dagen, uka og sesongene. Det abstrakte uttrykket er lett å ta inn, men også lett å gå forbi om du ikke har lyst å ta stilling til det. Slik er det både et monumentalt og lavmælt prosjekt. Skulpturene skaper orienteringspunkter, steder og situasjoner for hvile og venting,

samtaler og lek. Sett fra avstand er de grafiske formene klare og nesten mekaniske, men kommer du tettere på ser du penselstrøkene, fargenyansene og du kan føle de ulike overflatene. Kanskje gjør *Rotasjoner* at ankomsten til sykehuset blir litt mer fargerik og imøtekommende, og er du mye på sykehuset og vender oppmerksomheten mot kunstverket vil stadig nye nyanser og variasjoner tre frem over tid.

MDJ

Kilder:

Kunstners skisseforslag.
Kunstplan I–III, Nye Stavanger universitetssjukehus.
Samtaler med kunstner.

Kunstnerduoen ALBUM (Elise Storsveen og Eline Mugaas) har laget en serie på 19 verk til sykehuset. Bildene er laget spesielt til de ansatte, og samtlige verk finnes i tre kopier som henger enkeltvis på nesten alle personalrommene samt samlet i gangbroens tredje etasje. Her kan de ansatte finne igjen verket fra sitt eget pauserom og samtidig bli kjent med den røde tråden i serien.

Duoen har samarbeidet siden 1976 og første utgave av fanzinen ALBUM utkom i 2008. De lager kunst av eksisterende bilder, klippet ut av blader og bøker fra 1960-tallet og opp til i dag som de kjøper på loppemarkeder. Gjennom collageformatet behandler de temaer som femininitet, arkitektur, mannsrollen og utopier, ofte med et humoristisk tilsnitt og alltid i tankevekkende kombinasjoner. Prosjektets tittel, ALBUM, gjør at bildene får en ekstra dimensjon. Er dette bilder fra noen sitt familiealbum, og i så fall, hvem? Er det en slags obskur glansbilledsamling? Og hva gjør det at akkurat disse bildene er samlet i albumform?

Også på sykehuset har ALBUM laget lune, ironiske bilder kun ved hjelp av utklipp fra ukeblader og reklamer. Bildene er ment til å bryte opp i de ansattes hverdag: De fungerer hver for seg, men kanskje blir det enda morsommere når de ansatte besøker nærliggende avdelinger og ser hva de andre har på veggen.

Verket *Klare selv* (2024) er et eksempel. Collagen består av to utklipp. Til venstre ses et mote-foto av en oppstaset dame med stiletthælene godt plantet i en fontene. Samtidig som hun ler hjertelig forsøker modellen å drikke av vannstrålen som bruser opp i ansiktet hennes. Bildet innkapsler det

helt egne skjæringspunktet mellom meningsløshet, sensualitet og lettsindig behandling av svindyre klær som man ofte ser i motefotografi. Det andre klippet er av en purke. En vraltende grise kropp stiger opp på en liten trapp, og et gapende tryne strekker seg etter en snor som er knyttet til en vannkanne. Grisen gir seg selv en herlig dusj, sannsynligvis til entusiastisk applaus og tilrop fra publikum, som skimtes i det fjerne.

Kvinnen og grisen er to individer som isolert sett utøver banale handlinger. Kombinert utfyller de hverandre på et vis som – skrekk! – virker fordelaktig for grisen. Hva sier det om oss mennesker? Både den jålete modellen og den flinke purka er jo lattervekkende, men det er først gjennom ALBUMs sammenstilling og tittel at de går opp i en høyere enhet.

Den komiske og selvransakende nerven går igjen i alle de 19 ulike verkene. Gjennom collagene, som fanger variasjoner av det alvorlige og morsomme, det finurlige og konkrete, det naturlige og kosmetiske, håper kunstnerne å skape et pusterom i travle skift og alvorstunge øyeblikk. Om en plaskvåt gris kommer best ut av det, kan vi kanskje ta litt lettere på livet alle og enhver.

SBR

ALBUM

Av lokale kunstnere som lett kan gjenkjennes på sitt formspråk er Marit Victoria Wulff Andreassen høyt oppe på listen. Hennes snirklete og detaljerte motiv, som regel i lyse, tradisjonelt feminine farger, og i senere år med et utpreget botanisk tilsnitt, kan man dra kjensel på i kaférom, på stuevegger og offentlige utsmykninger.

På Stavanger universitetssjukehus Ullandhaug er Wulff Andreassens kunst for første gang overført til folieverk. Disse foliene, som dekker flere store vindusflater, er å finne både på bakkeplan i D-bygget og i andre etasje i C-bygget. I tillegg til et felles formspråk har verkene også en felles funksjon. De skal skjerme for innsyn i området hvor barn og unge pasienter oppholder seg. Wulff Andreassens botaniske språk bølger seg over vindusflatene, og mellom figurene finnes det lufterom som gjør at kontakten mellom inne og ute kan oppstå, samtidig som privatlivet blir ivaretatt for de som spiser, leker eller er i behandling på innsiden.

At Wulff Andreassen ble valgt til å lage kunst til sykehuset, var ikke tilfeldig. Både personlig og i sitt kunstnerskap er hun interessert i samspillet mellom natur og kropp. Denne nysgjerrigheten stikker faktisk så dypt at hun mener det var like sannsynlig at hun kunne endt opp som helsefagarbeider som kunstner.

Utover natur og kropp som inngang, vil ikke Wulff Andreassen vanligvis tillegge kunsten spesielle meninger, men anerkjenner at utførelsen av de gjentakende motivene har en manisk kvalitet over seg: Å tenke på dem, forme dem og få dem ut i verden gjennom tegning eller maling fremstår nesten ikke

som et valg, men heller en nødvendighet. Formspråket hennes, og den utrettelige driven etter å skape det igjen og igjen, presser seg frem uten stans. Som regel vet hun ikke hva eller hvorfor verkene skal bli til, bare at de må skapes.

I tillegg til folieverkene har Wulff Andreassen også et av de største bidragene i sykehusets kunstsamling. I serien *Seasons of Summoning my Grandmother* (2021), som henger nær inngangspartiet i D-bygget, har Wulff Andreassen gjennom 52 tegninger behandlet tiden etter at bestemoren hennes gikk bort. I dette store arbeidet representerer enkeltverkene en uke av et helt år, og tegningenes mange, delikate streker fanger en skjørhet, ømhet og dybde som mange vil kjenne igjen fra egen sorgprosess. Å tegne var kunstnerens måte å tenke gjennom det hun hadde mistet – en meditasjon over livets store omveltninger. Wulff Andreassen beskriver denne prosessen som å bli litt bedre kjent med seg selv. Og ser man nøye på de 52 tegningene, ser man at kroppen også her har en rolle. Blant blomsterformene kan vi gjenkjenne konturene av reproduktive organer, og grensene mellom menneskekropp og natur viskes ut.

Folieverkene og serien på 52 tegninger samtaler med hverandre på sykehuset. Her har vi de store, beskyttende linjene i folien som verner unge pasienter fra innsyn, helt ned til de minste linjene i stilk og strå, som fanger det delikate i menneskemøtene og skjebnene på sykehuset.

SBR

På Stavanger universitetssjukehus Ullandhaug kan man plutselig befinne seg omsluttet av et kunstverk. Går du over torget, hvor bussene suser forbi i kollektivaksen, kan du se opp og oppdage at du står midt i Ingrid Lønningdals monumentale, sirkulære takmaleri *Rotasjoner*. En lignende opplevelse kan oppstå om man beveger seg på C-byggets bakkeplan. Her, fra hovedinngangspartiet, langs vinduene som vender ut mot atriet og helt bort til vrimleområdet utenfor auditoriet og biblioteket, strekker Cory Arcangels verk seg. Løft blikket, og du vil se at du er omkranset av kunst.

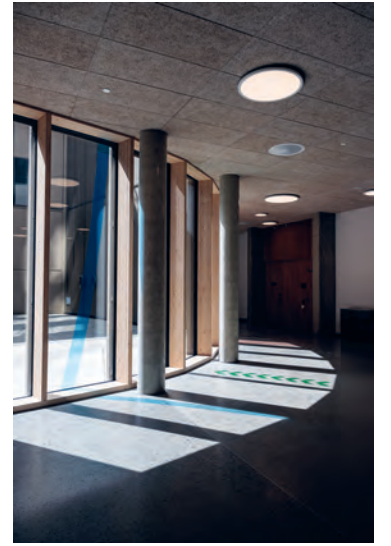
Å løfte blikket er sentralt i Arcangels kunst. Gjennom sine verk er han opptatt av å sette søkelys på handelsvarer, logoer og de økonomiske systemene de er en del av. Dette er elementer vi lever med hver dag, og derfor nesten ikke legger merke til. Merke-varene og mekanismene som pumper dem ut i hverdagen vår blir «usynlige» fordi vi ser dem hver dag. Arcangels kunst viser oss disse formene i forenklete eller isolerte utgaver, som gjør at vi må spørre oss hva det er i hans kunst som vi føler en forbindelse til – kanskje uten å forstå det ved første øyekast. Han gjør dette ved å fjerne så mange elementer fra det opprinnelige uttrykket som mulig, men å la nok av kildematerialet være igjen til å vekke minner, eller til og med nostalgi, hos den som ser verket.

For Arcangel blir de originale visuelle elementene til en form for abstrakt maleri som beveger seg ute i verden, og som venter på å bli sett for det de er. På sykehuset, for eksempel, har Arcangel hentet inspirasjon fra sportstøy, og skapt en serie folieverk samt et verk på en betongvegg. Elementene fra sportstøyet, som selv i hyperforenklet form vekker assosiasjoner

til kjente varemerker, opptrer på en rekke avlange vindusflater. Selv om verkene ikke viser det eksplisitt, ser vi i Arcangels kunst også det *rundt* verket. Vi ser buksen som er bøyd ved kneet, selv om bare de forenklete stripene langs beinet består. Arcangel inviterer oss til å reflektere over hvor integrerte disse merkevarene er i livene våre, hvordan logoene og formene har blitt selvfølgeligheter i hverdagen vår. For kunstneren fungerer de som visuelle koder for en stor kapitalistisk maskin som vi kun kan se delene av, men aldri kan se eller forstå helheten av.

Arcangel jobber altså nøye med hva vi ser og ikke ser i hans verk, og hvordan elementene han bruker også representerer systemer og prosesser som vi kun kan se en del av. På samme måte er det også fysisk umulig å se hele verket hans på Stavanger universitetssjukehus Ullandhaug på én gang. Noen av de foliekledte vinduene vender inn mot atriet, mens andre vender ut mot torget, hvor de kaster fargerikt lys på asfalten om natten. Men det hvite veggmonterte verket som står vis-à-vis resepsjonen må oppleves i sin helhet, da det er *selve veggen* som er kunstverket og ikke bare de hvite platene, noe kunstneren selv har poengtert. Den eneste måten å oppleve Arcangels kunst på sykehuset er derfor å la seg omslutte av den – på samme måte som vi omslutter oss med en mengde visuelle koder i vårt daglige liv.

SBR

Det er ikke alltid en stor begivenhet når kunst blir montert i offentlige rom, men de gangene det skjer kan det til gjengjeld bli virkelig makeløst. Slik var det da steinskulpturen *Vesen* av Bjørn Bjarre ble plassert i atriet i D-bygget. Dette fant sted et godt stykke ut i byggearbeidet, og den 3,6 tonn tunge skulpturen måtte heises opp, bli ført over sykehusets tak, og så senket ned mellom fem ferdigbygde etasjer til en presis landing. Et lettelsens jubelklapp brøt ut blant de overværende.

En riktig hendelse, altså. Men for steinen som *Vesen* er utformet av, var det kun et øyeblikk i tiden – den er nemlig én milliard år gammel. Den urgamle steinarten heter anortositt og ble hentet ut fra et steinbrudd i Sirevåg utenfor Egersund. Deretter ble den saget til med håndholdt sirkelsag, formet med trykklufthammer og slipt ned med åtte forskjellige graderinger av diamantpussepapir av steinhuggeren Martin Kuhn. Og som en stille påminnelse om vår egen flyktige eksistens, kan det konstateres at skulpturen med stor sannsynlighet vil eksistere mye, mye lenger enn Stavanger universitetssjukehus Ullandhaug.

Vesen er et av få skulpturelle verk som er hentet inn til sykehuset, og dette med bakgrunn i dens tydelige funksjon: I tillegg til å være kunst er skulpturen også et sted for lek og hvile. I D-bygget holder nemlig sykehusets barne- og ungdomsavdeling til, hvor unge mennesker i alderen ett–18 år ofte oppholder seg i lengre perioder. Og atriet, hvor skulpturen utgjør et av flere elementer, skal være et sted for friminutt, kroppslig utfoldelse, hending med venner og egentid for unge pasienter.

Den nesten tre meter brede skulpturen har en bakketung «kropp» og fire runde «armer» som strekker seg mot himmelen. Med en overflate som spiller på lag med Rogalands alltid skiftende lys- og værforhold bærer verket preg av en slags utenomjordisk inngripen – som om den bærer på en egen indre energikilde fra en ukjent galakse.

Går man inn døren fra atriet og videre opp i D-byggets andre etasje, finner man flere verk av Bjarre med astronomiske assosiasjoner, men denne gangen i et helt annet medium. Langs veggene henger det seks akvareller i serien *Pyramide & Egg* fra 2022. I bildene er det seks formmessig like motiv – et egg som ligger på langsiden ved siden av en pyramide. Forskjellig fargebruk setter varierende stemninger i verkene. Gradert akvarellmaling kan gi følelsen av at det umake paret, egget og pyramiden, oppholder seg i en soloppgang eller solnedgang. Vi er i slutten eller begynnelsen, men er litt usikre på hvilken.

Også i akvarellverkene er hvile og lek sentrale elementer. På grunn av Bjarres gode komposisjon, kan vi som ser på verket på et vis stole på at dette skal gå bra. Egget ruller ikke vekk, og pyramiden kommer ikke til å velte. Elementene består, gjennom dagene som overtas av natt for så å begynne på ny igjen, i en evig syklus. Det er en betryggende ro i verkene. På samme måte som *Vesen*, minner de oss på den mektige balansen i kosmiske strukturer, som vil leve videre selv om vi for lengst er glemt.

SBR

Et besøk på en helseinstitusjon kan bringe så mangt. Her gis gode og dårlige beskjeder, det tas store avgjørelser om ens egen eller noen kjæres kropp, og det skisseres nye og ukjente fremtider. I slike situasjoner kan det være fint å søke inn i seg selv. På Stavanger universitetssjukehus Ullandhaug finner du tre utendørs atrier tilgjengelig for allmennheten, som kan være et godt sted å ta en slik stille pause.

Finner du veien til atriet i C-bygget, blir du i dette kupert utendørsområdet møtt av Herman Mbambas store veggmaleri. Maleriet er over 15 meter langt og omtrent tre meter høyt, og dekker hele betongveggen som markerer sykehusets underetasje. Selv om veggmaleriet ved første øyekast fremstår som fulladet med energi, er Mbamba en kunstner som søker inn i seg selv når han skal skape sine verk. Verket du ser på veggen er hans oversettelse av ytre inntrykk til et særegent formspråk, via en indre subjektiv prosessering.

Det du ser på veggmaleriet er altså ikke rene kunsthistoriske referanser eller kunstnerens konkrete livserfaringer oversatt til kunst, men heller resultatet av en tankeprosess – litt som den man kanskje selv sitter med i atriet. Det betyr ikke at man som betrakter ikke kan kjenne noe igjen i verket. Mbamba bruker figurasjon og abstraksjon om hverandre, noe som gjør at verket får en assosiativ effekt, og vi blir sittende og lete etter noe å kjenne igjen. Fra fargene hopper figurene ut mot oss, nesten som i en drøm, hvor en skikkelse eller følelse plutselig skjærer gjennom støyen.

Strekene til Mbamba inviterer oss til å følge dem med øynene, som om vi betrakter en form for visuell dans. Slik er også måten han maler på,

spontan og intuitiv. Mbamba jobber ikke med endelige skisser, men starter i en ende og jobber seg intuitivt gjennom kunstverket. Det store verket man ser på Stavanger universitetssjukehus Ullandhaug ble til slik. Kunstneren selv oppholdt seg over en lengre periode i Stavanger, og jobbet seg rytmisk bortover veggen.

Mbamba kaller sin arbeidsprosess å organisere kaos, å rydde opp i psykologiske drama. Med dette i bakhodet er det kanskje ikke så rart at det fargerike, nærmest eksplosive verket likevel virker å være rammet inn av tydelige svarte streker, som om formene ellers ville unnsloppet og på ny brutt ut i kaos. I slik energisk beherskelse bukter og bølger verket seg bortover veggen, i et unikt fargespill som blikket både kan hvile i og bli stimulert av.

Denne gleden får man også i sykehusets flotte auditorium. Når solskjermingen på de mange vinduene er åpne, kan man se ut på veggmaleriet. Slik blir den energiske, men beherskede ordenen som Mbamba har arbeidet seg frem til også et integrert bakteppe i utdanningen og forskningen som skjer på sykehuset – og de mange andre subjektive prosessene som foregår der.

SBR

Hva er erfaringen av et sted? Følelsen av å være der, ikke bare med blikket, men med kroppen og minnene, lyset og luktene?

Det er slike spørsmål kunster Beathe C. Rønning tar på alvor i serien *Året i Rogaland*, som henger i A-byggets åttende etasje. Gjennom fire spesialbestilte verk, som har titler knyttet til årstidene og stedene de er fotografert, har hun lett Rogaland rundt etter motiv som rommer denne konkrete og likevel uåtgripelige erfaringen av et sted.

Her ser vi fire individuelle fotografier hvor alle har fem definerte fargefelt under seg i samme ramme. Hvert felt er malt i en farge med en gammel teknikk kalt eggoljetempera, og Rønning jobber nitid for å treffe akkurat riktig fargenyanse med pigmentene. Denne langtekkelige prosessen kan nærmest kalles en kjærlighetserklæring til de tusenvis av sjatteringer som finnes i det aktuelle fotografiet. Fargefeltene retter vår oppmerksomhet mot akkurat det Rønning vil at vi skal legge merke til i bildet; De gjør at man leter med blikket etter akkurat det punktet hvor fargen har sin opprinnelse, og slik blir disse pigmentene et slags kart til stedet vi ser på fotografiet.

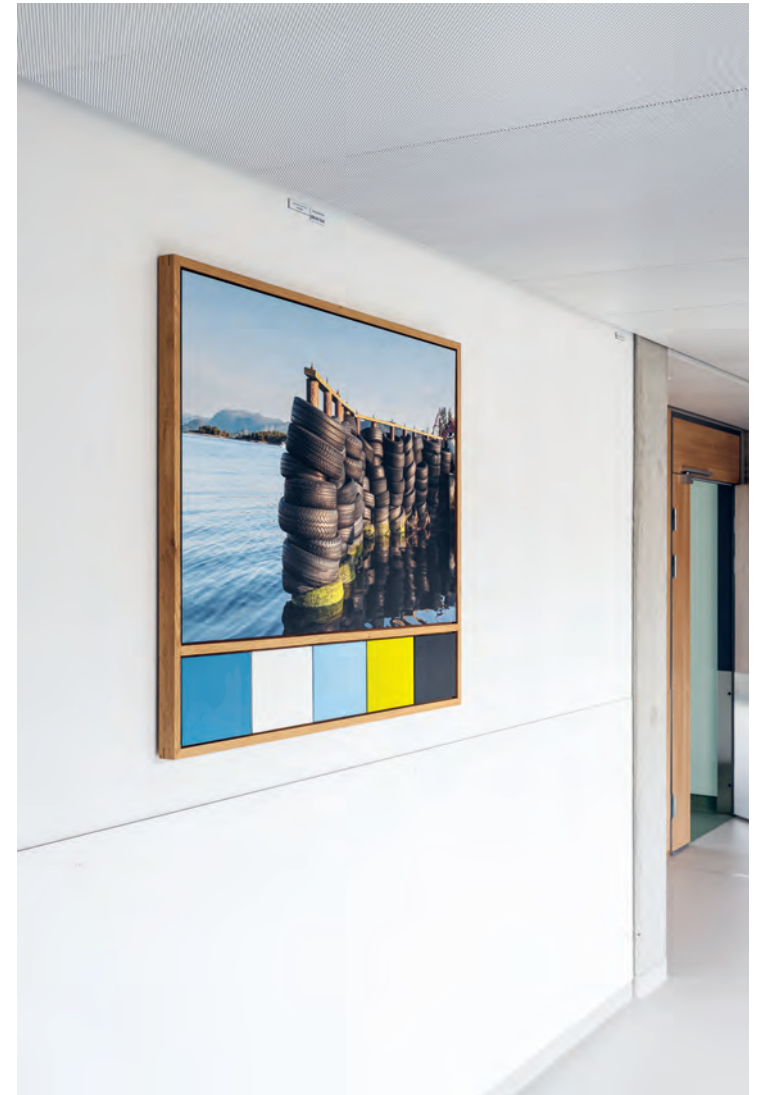
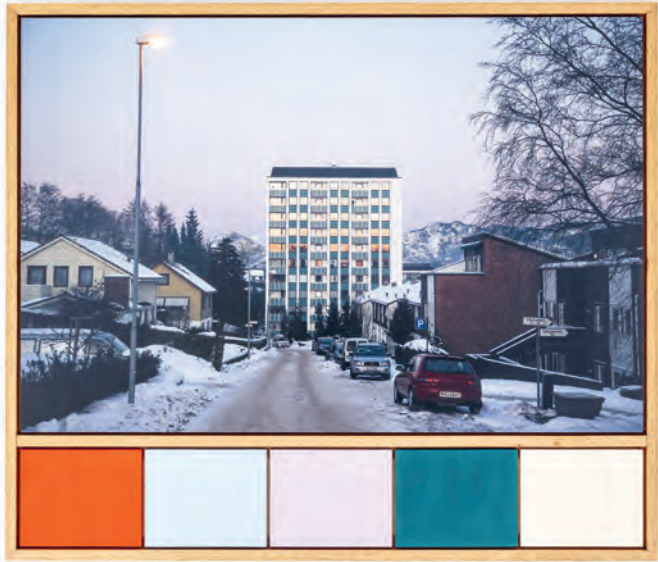
For Rønning står nemlig fargespill helt sentralt. Ved å jobbe med fotografiske motiv som viser det helt alminnelige, kan det spektakulære i motivets farger komme til sin rett. Og gjennom fargene og delene av bildet Rønning retter vår oppmerksomhet mot, kommer lagene i motivet frem. Når Rønning for eksempel tar bilde av en molo på Idse, tar hun på mange måter også bilde av de karslige skikkelsene vi kan se for oss satte opp moloen i sin tid, samtalene som har blitt utvekslet fra båt til land, tidevannet som har latt grønnsalte feste seg på de øvre dekkene.

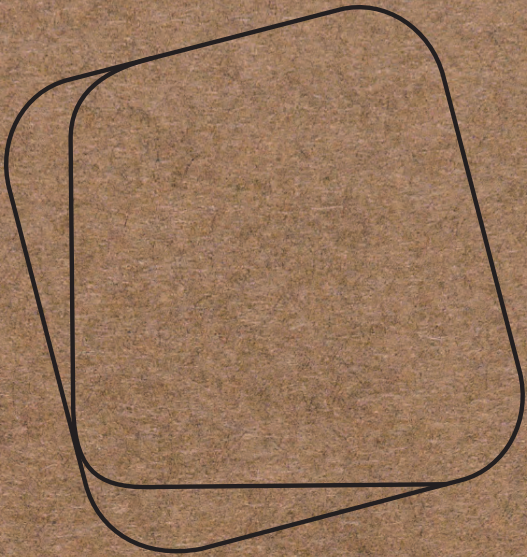
Og når hun fotograferer en rasteplass ved Mjåvatn, tar hun også bilde av historien til den i utgangspunktet begivenhetsløse søppelkassen som opptrer der. Vi ser at den ikke er ny, faktisk er den ganske gammel, en slik modell som kunstneren selv så på rasteplasser i sin barndom. Men en slags jærsk fornuft har truffet inn, og tross sin umoderne fremtoning kommer det med jevne mellomrom et menneske ut til rasteplassen for å tømme søppelkassen. Rønning trekker frem denne detaljen, og vender vår oppmerksomhet mot alle de små handlingene som får samfunnet til å bevege seg fremover. Å se på Rønnings verk er en øvelse i å kjenne igjen det eksepsjonelle i det ordinære.

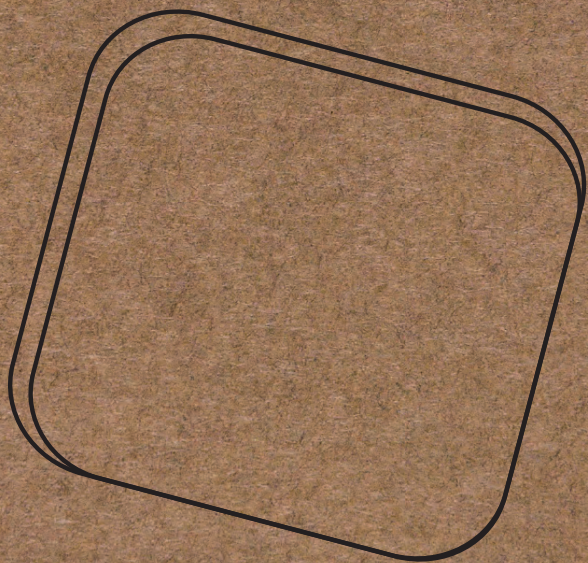
At verkene er gjenkjennelige, har også en funksjon i forhold til pasientgruppen i denne delen av sykehuset. Sammen med gastromedisin, er denne etasjen forbeholdt geriatrike pasienter, altså eldre. Siden denne pasientgruppen ofte har svikt i kognitive funksjoner i kombinasjon med andre sykdommer, fungerer Rønnings verk som navigasjon. Ikke bare til delene av avdelingen, eller motivene i seg selv, men også til mange av pasientenes lange liv: utflukter langs strendene på Jæren, bilturene med de mange stoppene langs veien, en kveldstur til butikken en vinterlig ettermiddag. Alt dette vanlige, som man på et tidspunkt ser tilbake på og innser at var selve livet.

SBR

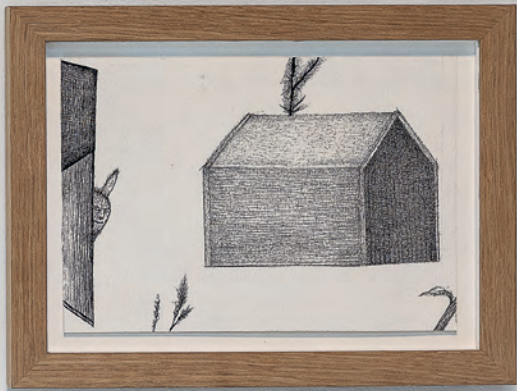

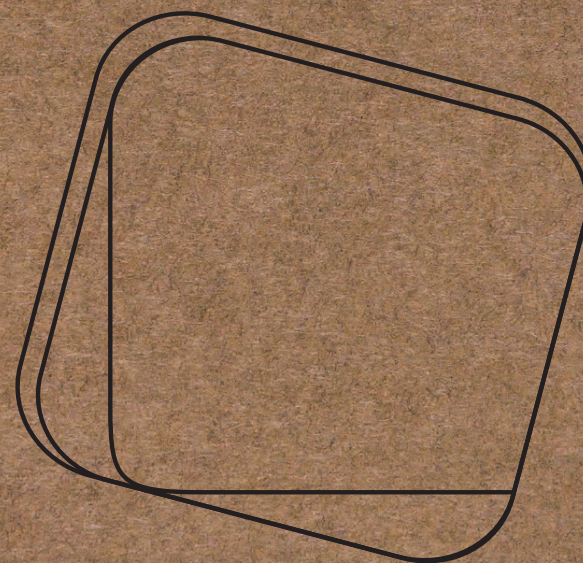
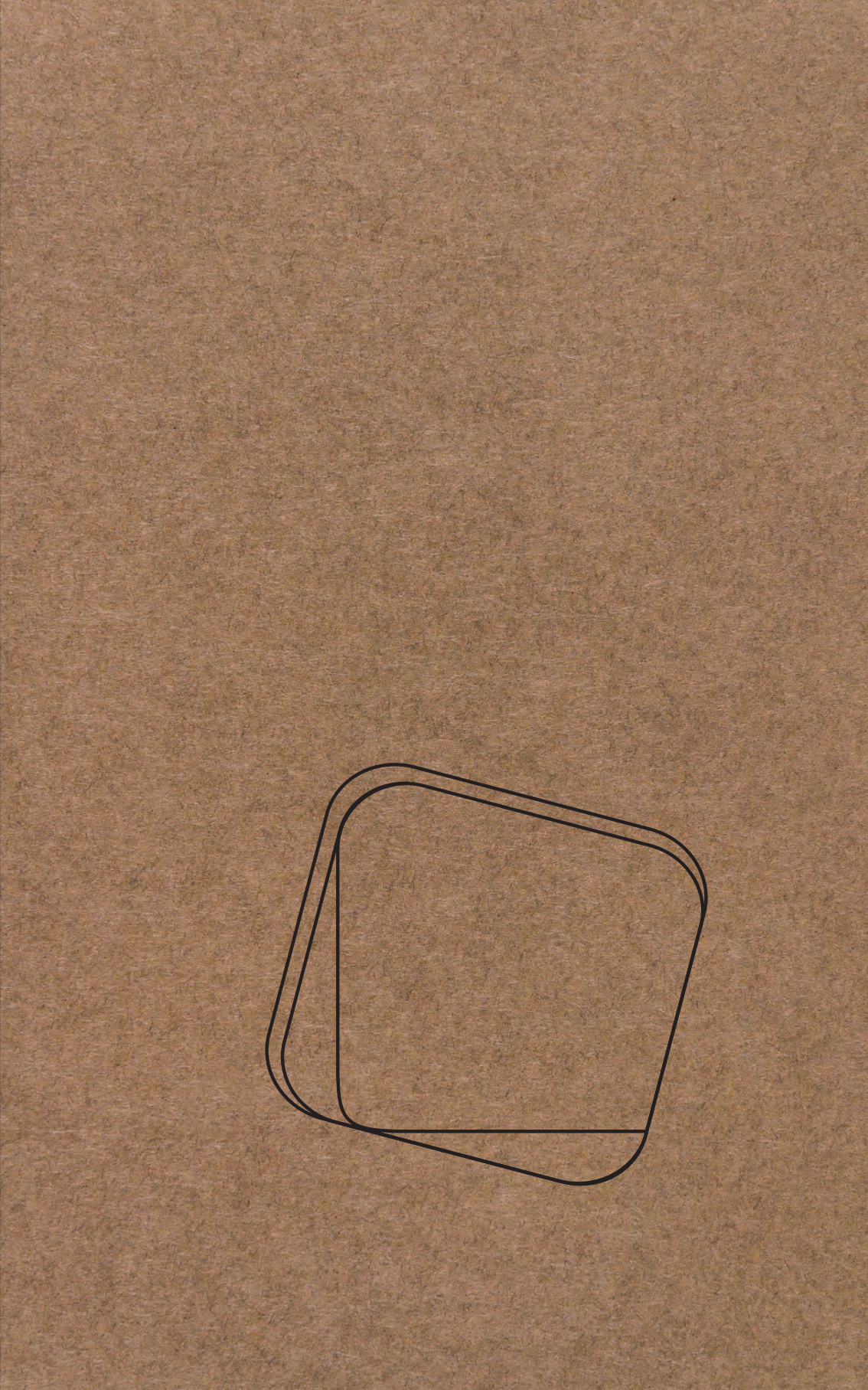

Gangbroen

Inger Bruun
Per Dybvig
Torbjørn Rødland
Maiken Stene

Inger Bruun (f. 1942)
Bor og arbeider i Sandnes

Per Dybvig (f. 1964)
Bor og arbeider i Stavanger

Torbjørn Rødland (f. 1970)
Bor og arbeider i Los Angeles

Maiken Stene (f. 1983)
Bor og arbeider i Sokndal

Gangbroens fire hjørner – en kunstvandring

Tegninger, fotografier, malerier og relieffer, figurative motiver og abstrakt kunst – i gangbroen i andre etasje finner du verk av fire svært forskjellige kunstnere. Gangbroen er den svevende korridoren som binder sykehusbyggene sammen og kretser inn det sentrale torget. Her kan man bevege seg tørrskodd mellom byggene, ta seg en «tur rundt nullen» (altså gangbroen) eller samles i oppholdssonene i hvert av hjørnene. Det er også i disse hjørnene du møter kunsten til Inger Bruun, Per Dybvig, Torbjørn Rødland og Maiken Stene.

Inger Bruuns hjørne, som er i det såkalte A-bygget rett over hovedinngangen, er dominert av malerier og relieffer bestående av geometriske figurer i sterke, klare farger: rødt, blått, gult og grønt. På veggene ut mot torget henger en stor blå sirkel og en stor rød trekant. De stikker litt ut fra veggen og er laget i det trelignende materialet MDF. Både sirkelen og trekanten er brutt opp av andre mindre former i forskjellige farger. Det ene nedre hjørnet i trekanten er for eksempel blitt erstattet av et stort blått og svart felt med grønne og gule former – noe som endrer assosiasjonen fra en typisk varseltrekant til noe mer livlig og lekent. De mindre formene bølger seg liksom tilfeldig rundt en skarp linje eller har lagt seg oppå en annen form. De sterke fargene skaper kontraster og forsterker hverandre.

På den lange betongveggen ut mot broen som leder til det store operasjonsbygget (B-bygget) henger fire oljemalerier. I disse skjer det nesten enda mer enn i de to store relieffene. De geometriske formene settes sammen på en måte som kan gi assosiasjoner til all slags figurer – jeg ser en mann under månen, et larveaktig romvesen og en mor med barnevogn. Hva ser du når du slipper fantasien løs? Komposisjonene er både lette og lekne, og samtidig helt presise. Går du tett opp til maleriene ser du malingsstrøkene og at noen av formene er fylt ut med små svarte sirkler, også de håndmalt med pensel. Bruun fabulerer med farger og geometri, og inviterer oss til å bli med på leken – bruke sansene, føle dem og dikte videre sammen.

Inger Bruun

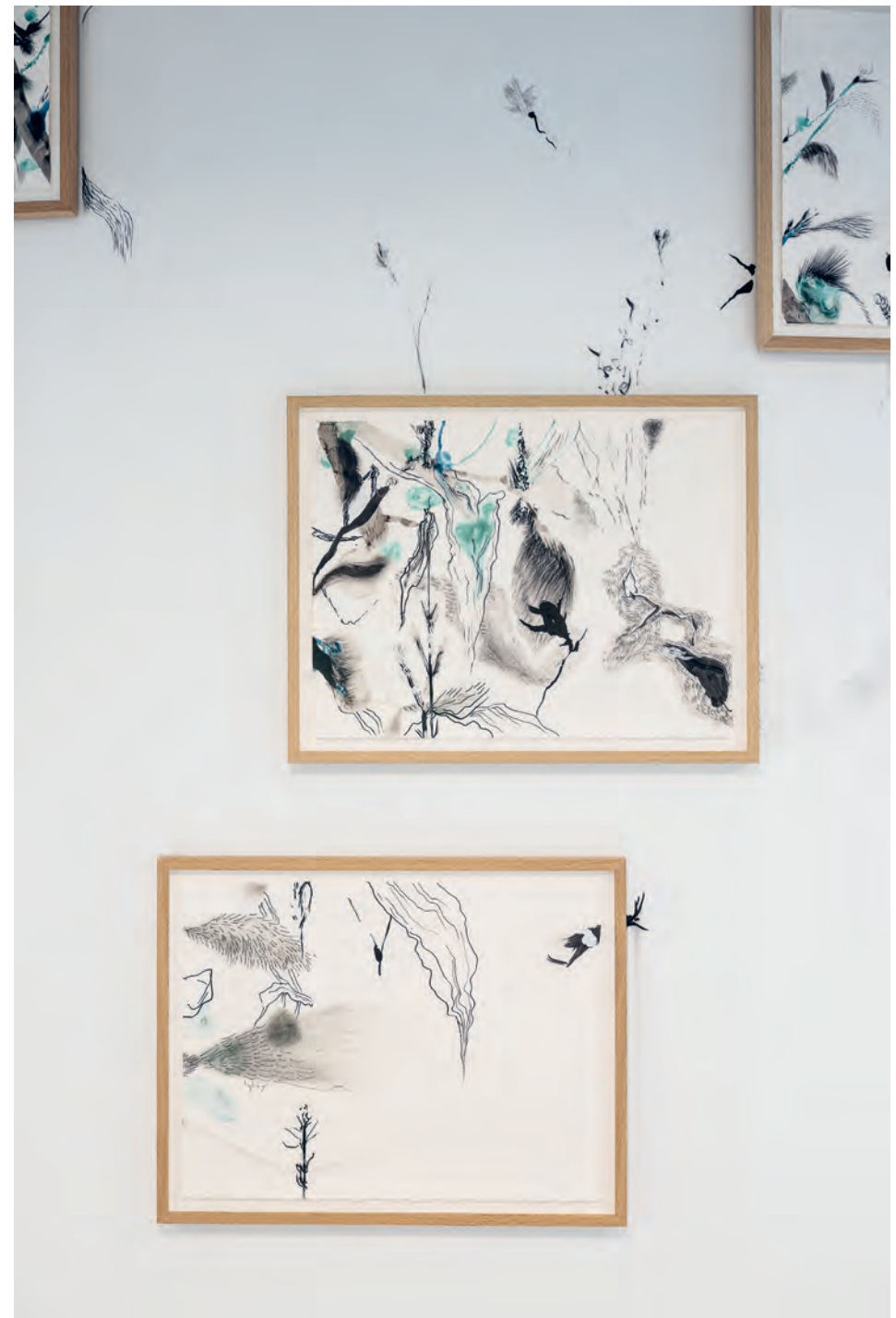
Går du gangbroen videre i klokkeretning til B-bygget kommer du til Per Dybvigs hjørne, som er fylt med både små og store verk. En vegg er fylt med tegninger i postkortstørrelse, spredt ut i en asymmetrisk montering. Disse er fylt med finurlige figurer: en hare med en sigarett i munnviken spiller på en greingitar, en mann gjemmer seg i en trestokk, et merkelig fantasivesen holder hoff for en brokete forsamling dyr og mennesker. I noen tegninger skjer det mye, i andre veldig lite, men de er alle del av det samme universet – et fantasiland i kjent Dybvig-stil.

På veggene ut mot torget henger to store sett med mer abstrakte tegninger. Det ene verket er en blekktegning delt opp i seks rammer som viser et slags blomstermotiv. Svarte og grønne blekkstrøk danser over arkene med en slik energi at de noen steder sprenger ut av rammen og fortsetter rett på veggen. Ser du nøye etter er det kanskje ikke bare blomster i bildet heller? Det tredje verket i Dybvigs hjørne er et stort triptyk – altså en tredelt tegning – i svart og rødt blekk, som ser ut til å forestille en stor trerot. Men som vanlig i Dybvigs motiver er det mer som gjemmer seg i tegningene enn det man ser ved første øyekast, og i dette verket kan du finne mangt et stort og lite vesen innimellom linjene.

Den særegne, litt rufsete tegnestilen til Dybvig er både spontan, energisk og detaljert. Universet hans er fylt av mørk humor, rare folk og originale dyrepersonligheter, men her finnes også mye varme og følsomhet.

Per Dybvig

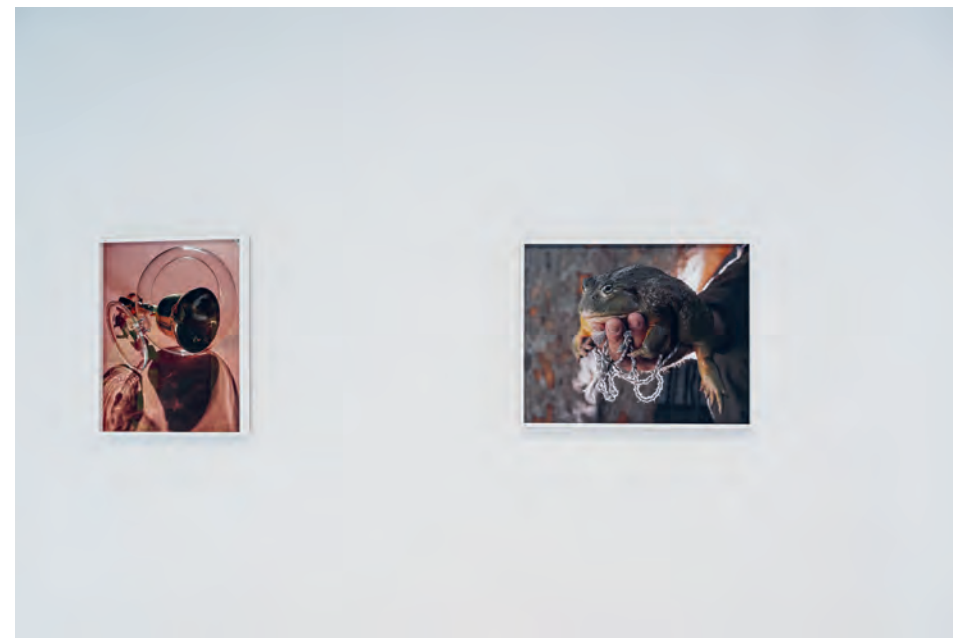
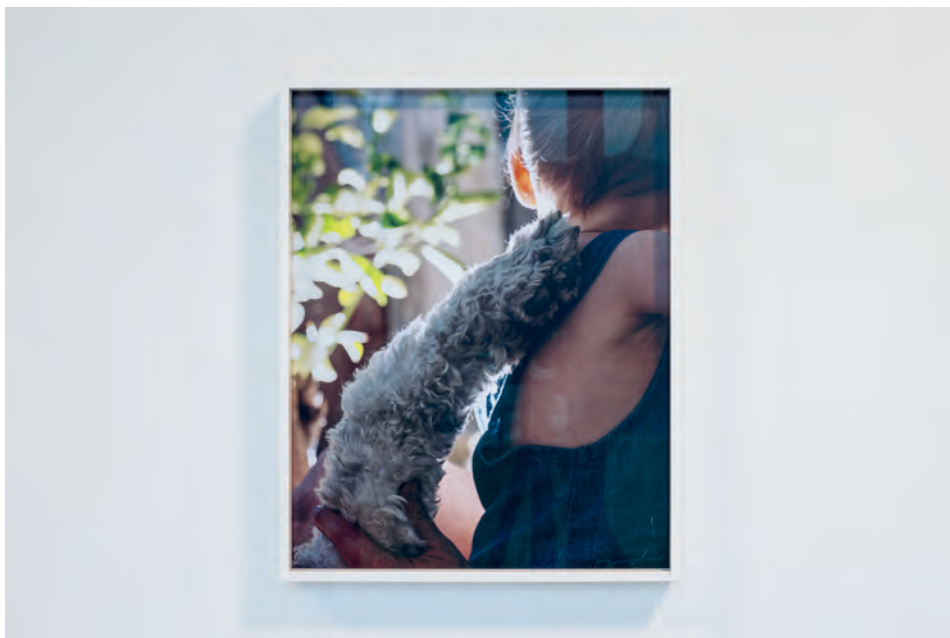
Det rare, følsomme og humoristiske er også noe som kjennetegner Torbjørn Rødlands kunst – om enn gjennom et helt annet uttrykk.

Går du videre sørover til C-bygget, hjørnet som tar deg inn til akuttmottaket eller ned til aulaen og hovedkantina, finner du til sammen tolv fotografier. Fotografiene kan sies å være symbolistiske, selv om du kan gjenkjenne alle elementene i bildet er det ikke en rasjonell fremstilling av virkeligheten. Motivene er noen ganger absurde, som for eksempel en mann i dress med en forvokst polkastang, eller en hel sitron i et glass vann, andre er nærbilder av en hverdagssituasjon, som en fot som hviler i en hengekøye. En tredje motivkategori er møter mellom mennesker og dyr, som viser en form for omsorg, nærhet og støtte, men aldri på en sentimental måte. For eksempel tre sportsutøvere som ligger i en sirkel holdt oppe av hverandre, en skallet mann som har fått låne litt av håret til en yngre kvinne i en slags klem, eller en hundelabb som stryker over ryggen til en baby. Her er formene, fargene og lyset vel så viktig som objektene i bildet.

Ingen av bildene er bare én ting. Hvert fotografi blir en liten verden fylt av meninger og forestillinger som du kan hente frem med fantasien. Ser du dem opp mot hverandre kan du også finne noen likhetstrekk. For eksempel er møter mellom ulike materialiteter og teksturer, noe som går igjen i fotografiene: den krøllete hundepelsen møter babyens glatte hud, den sleipe padden ligger oppå lodden hyssing, ruglete sitronskall mot klart, blått glass eller den gamle mannens rynkede hud mot den yngre kvinnens glatte hår og skimrende bluse. Alle disse møtene og sammenstillingene av tøy og hud, stoffer og objekter, åpner opp nye forståelsesrom og muligheter for å relatere egne erfaringer og meninger til disse varme og oppriktige, humoristiske og banale, litt underlige karakterene og situasjonene på veggene i hjørne C.

Torbjørn Rødland

Runden rundt gangbroen ender i hjørnet lengst sørvest hvor Maiken Stenes store landskapsmalerier dominerer. Allerede på lang avstand begynner du å bli sugd inn av den sterke oransje fargen i det store maleriet på endeveggen. Maleriet viser et oppstykket landskap – bak store nærbilder av stein og mose skimtes fjell og dalsøkk, skogbunn og elveløp. Dette er ikke landskapsmaleri i tradisjonell forstand. Her er ingen horisontlinje, eller forgrunn og bakgrunn. Her er perspektivet oppløst og noe mørkt og industrielt har funnet veien inn – er det en oljesøyle som står opp midt i bildet, mon tro?

Til sammen er det fire malerier i hjørnet, to store og to mindre, men det stemmer ikke helt at det bare er fire malerier. For litt som Inger Bruun har lagt form på form i sine relieffer, har også Stene kombinert flere malerier i ett – her ligger maleri på maleri. De mindre maleriene er nærstudier av store steiner, og hver av dem har sin egen ramme i valnøttre

som følger formen til steinen. Dette skaper enda mer lek med perspektivet i bildet, som om de store steinene ligger langt foran det andre vi ser lenger bak i bildene.

Fargene i maleriene er sterke, og kontrastene skarpe. Dette er malt med kraft og energi. Stene «riffer» med mosegrodde steiner og trerøtter, dundrer opp tunge objekter over mer detaljerte og sarte partier. Hun fortetter noen steder og åpner opp store flate fargefelt andre steder mens hun opphever perspektivet og skaper nye rom. I disse maleriene kan du finne både naturens villskap og industriens inngrep, et drømme-landskap eller muligens en fremtidsvisjon?

Går du rundt nullen, altså runden gjennom hele gangbroen, har du gått en ekte kunstvandring. I hjørnene finner du verk av fire kunstnere med hvert sitt særegne uttrykk, preget av lekenhet, åpenhet og fantasi. Torbjørn Rødland sa en gang at kunst handler «om å identifisere og lytte til det stedet inni oss hvor hundre ulike liv gir opphav til hundre ulike stemmer». I gangbroens hjørner møter alle som er på sykehuset noen av kunstnernes stemmer og noen av sine egne. Kunsten kan bli noe du kan rømme inn i, noe som roer ned eller gir trøst. Den kan åpne for samtaler, vekke fantasien til live eller bare være der i bakgrunnen, og den kan gi inspirasjon. Blir du med og går rundt nullen?

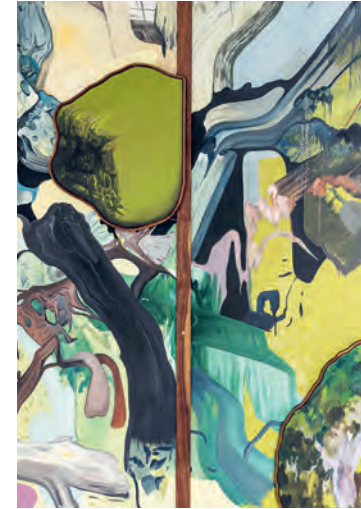
Marte Danielsen Jølbo
Kurator, Stavanger universitets-
sjukehus Ullandhaug (2018–2022)

Kilder:

Kunstnernes skisseforslag.
Kunstplan I–III, Nye Stavanger universitetssjukehus.
Windingstad, A.H. (2020). «Fabulering på høyt nivå».
CAS – Contemporary Art Stavanger, 19. mars 2020:
www.contemporaryartstavanger.no/archive/fabulering-pa-hoyt-niva
Jølbo, M.D. (2014). «Intervju: Torbjørn Rødland».
CAS – Contemporary Art Stavanger, 30. september 2014:
contemporaryartstavanger.no/archive/intervju-torbjorn-rodland

Maiken Stene

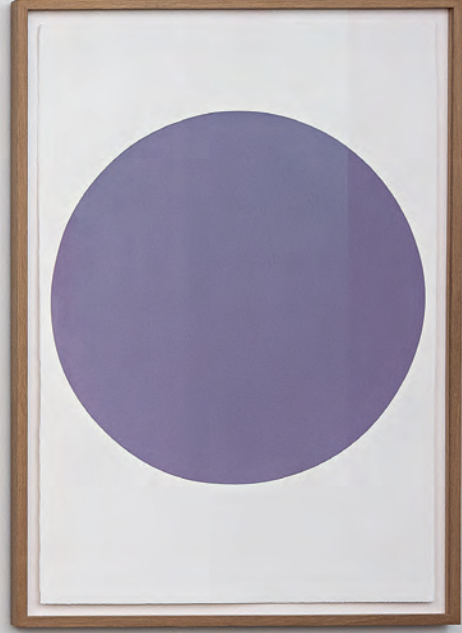
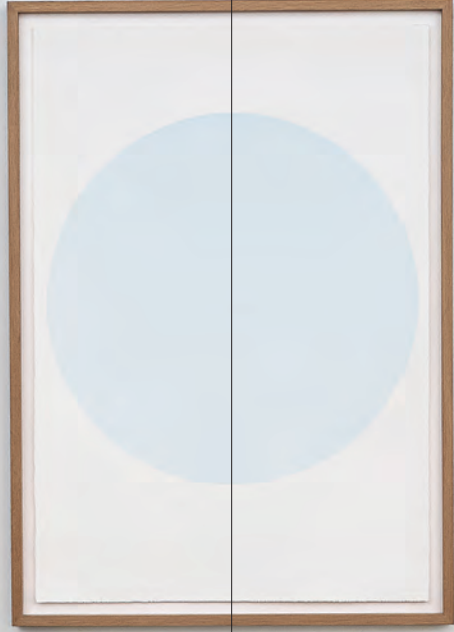

Ruth Bersås

Beate Bredal

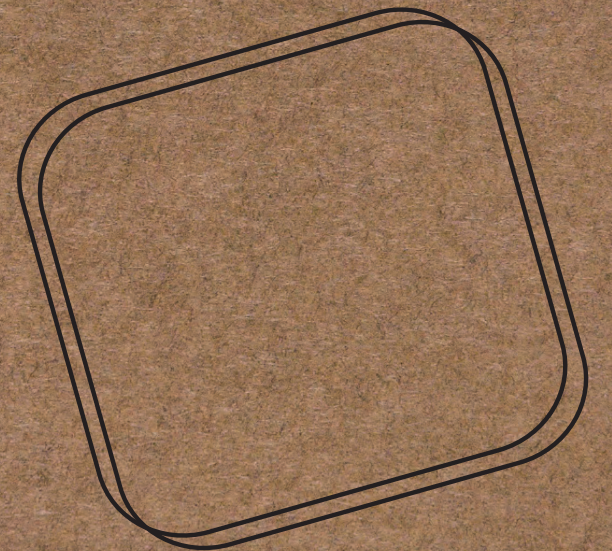
Morten Henriksen

Harald Stokkeland

Mona Orstad Hansen

Samling

Margrethe Aanestad
Ole Martin Lund Bø
Annalise Convad og
Harald Stokkeland
Anette Gellein
Ellef Gryte
Kjell Pahr-Iversen
Nuri Sakong
Aurora Solberg
Ingrid Toogood

Lange linjer på veggene: Om sykehusets kunstsamling

Kunsten som henger på Stavanger universitetssjuehus Ullandhaug bygger på en lang samlingshistorie. Enkelte verk kan spores mange tiår tilbake, og de eldste verkene – seks malerier med navnet *Eventyrserien* av Jacob Kielland Sømme – er malt i 1899. På sykehuset er nemlig eksisterende kunst fra Våland sammenstilt med nyinnkjøp fra lokale og nasjonale kunstnere.

Kunsten har funnet sin vei til sykehuset i lang tid. Mange i regionen vil huske ildsjelen Andreas Helliesen, som samlet inn en mengde kunstverk til SUS tidlig på 2000-tallet. I tillegg har avdelinger på sykehuset gjennom årene fått kunst i gave, hvilket har resultert i en rikholdig – om enn litt eklektisk – kunstsamling. At deler av denne samlingen skulle videre til Ullandhaug var et bærende element i kunstprosjektet fra starten av.

Arbeidet begynte med å lage et utvalg over verkene som skulle bli med videre til det nye sykehuset. Det ble tidlig klart at enkelte motiver og temaer gikk igjen i samlingen på Våland, blant annet blomster og landskap. Planen ble å bygge videre på disse, og slik sikre at gamle og nye verk fungerte godt sammen i bygget. For eksempel var blomster et motiv mange kunstnere allerede arbeidet med, så verk fra tegner Snøfrid Hunsbedt Eiene og fotokunstner Sandra Vaka ble kjøpt inn i den forbindelse. Slik begynte den røde tråden å danne seg mellom gammelt og nytt i samlingen. Nesten alle nyinnkjøp kommer fra lokale kunstnere, hvorav flere presenterte sine arbeider i en åpen mappevisning, der alle som ønsket kunne presentere sin kunst for KOROs kuratorteam.

En følelse av helhet i samlingen blir videre forsterket av hvordan verkene blir presentert. Samtlige verk på sykehuset er rammet inn – eller rammet

om – på verkstedet hos Gaute Rostrup i Sandnes. Rundt 50 verk var også innom konservator og fikk litt ekstra omsorg først. Med rammer i enten eik eller malt svart eller hvit, skaper dette grepet en unison fremtoning både i samlingen og i selve bygget, hvor detaljer i eik går igjen. Rammene gjør at verk som før ville vært fremmede for hverandre plutselig kan henge harmonisk side om side. Slike kryssforbindelser oppstår flere ganger på sykehuset.

Ta for eksempel en tur til fødeavdelingen i A-byggets nordlige tredje etasje. I den ene korridoren finner du seks små akvarellverk fra serien *Poppy* (2022) av Elisabeth Haarr, montert i samtale med verket *Blomsterstell* (1962) av Aage Storstein. I sistnevnte ser vi en kvinne som steller med en broket blomsterbukett i et hjem. Haarrs akvareller komplementerer bildet. Slik de henger, er det nesten som om de representerer den sommerlige blomsterengen hvor Storsteins subjekt har plukket sin bukett.

Eller dra til C-bygget, hvor pasienter og ansatte i fjerde etasje har gleden av den Stavanger-fødte, København-baserte maleren Kenneth Varpes verk i samtale med Ellef Grytes grafiske arbeider. De henger riktignok ikke side om side, men Grytes verk møter Varpes hyperrealistiske metamalerier i de tilstøtende korridorene. Kunstnerskapene forteller forskjellige historier, men begge setter søkelys på livet og formene rundt oss – det er løst forskjellig, men deres kunstverk handler om å se, dypest sett. I samme bygg finner man sammensetninger mellom Solveig Landas grafikk og Harald Stokkelands dyreskisser fra 1960-tallets København. Begges verk gir et inntrykk av å være spontane og innstuderte på samme tid, og samtalen mellom Stokkelands raske, men personlige portretter av dyr og Landas flytende,

nærmest mikroskopiske verden komplementerer hverandre, og løfter frem kvalitetene ved hverandres verk.

I palliativt sengeområde i D-byggets femte etasje finner man verk av Jarle Rosseland og Mona Orstad Hansen. Serien av Rosseland ble funnet i et kjellerrom på Våland under arbeidet med kunstprosjektet, og ble reddet i siste liten av en årvåken KORO-kurator. Serien, som består av totalt tolv grafiske trykk, en for hver måned, fungerer som en poetisk kommentar til livene som går mot slutten på sykehuset. Midt i avdelingen brytes serien opp av det geometriske maleriet *Hjørnet på en slett vegg III* (2022) av Orstad Hansen. Orstad Hansen har for øvrig flere verk fordelt utover byggene. I venterommet på akuttmottaket kan man for eksempel se fire av hennes silketrykk.

Noen steder på sykehuset var det nødvendig å skape en helt ny kunstnerisk ramme for avdelingen. Her kan nyfødtintensiven i C-bygget trekkes frem, hvor underfundige grafiske verk av Eli Hovdenak henger inne på 19 familierom og ett personalrom. Arkitektoniske hensyn gjør at dette er eneste avdeling med kunst inne på pasientrommene. Hovdenak ble valgt med utgangspunkt i hennes tilgjengelige, hjertevarme og ofte morsomme formspråk, som kan følge foreldre og søsken som oppholder seg på sykehuset mens de våker over sitt sårbare nye familiemedlem.

Det er også mange steder hvor kunstverk som er hentet fra Våland har funnet frem til hverandre uten sammensetning med nyinnkjøpte verk. I A-byggets sørlige del har tre bilder skapt en helt egen allianse; To vannliljemotiv, malt av henholdsvis Beate Bredal og Morten Henriksen, forsterkes av Harald Stokkelands maleri *Fra hagen* (1987). Sammen blir de tre bildene henvisninger til hverandre.

De konkrete, (for) gjenkjennelige motivene fra Bredal og Henriksen blir harselert med av Stokkelands ville, nærmest rampete kratt. Ved å sammenstille kunstverk slik, kan vi se motivet i dem med nye øyne. Om det høres rart ut, kan du bare ta en tur til C-byggets andre etasje, hvor et metallisk, abstrakt materialtrykk av Odd Tandberg fant sammen med et gjenkjennelig jærske landskapsmotiv av Stanley Stornes – og vipps, så oppsto det en felles horisont i de to verkene.

Samlingen på Ullandhaug, som totalt utgjør mer enn 500 enkeltverk, er altså både variert, historisk og spesialtilpasset. Sammensetningen av eldre og nyere verk gjør dessuten at samlingen ikke føles tidstypisk eller trendy på en måte som fort går ut på dato. Faktisk er det bredden som gjør kunstsamlingen standhaftig, og sannsynligvis betyr dette at brukerne av bygget – deg! – vil glede og undre seg over verkene i lang tid fremover.

Sofie Bakke Ringstad
Kurator og produsent, Stavanger universitets-
sjukehus Ullandhaug (2023–2025)

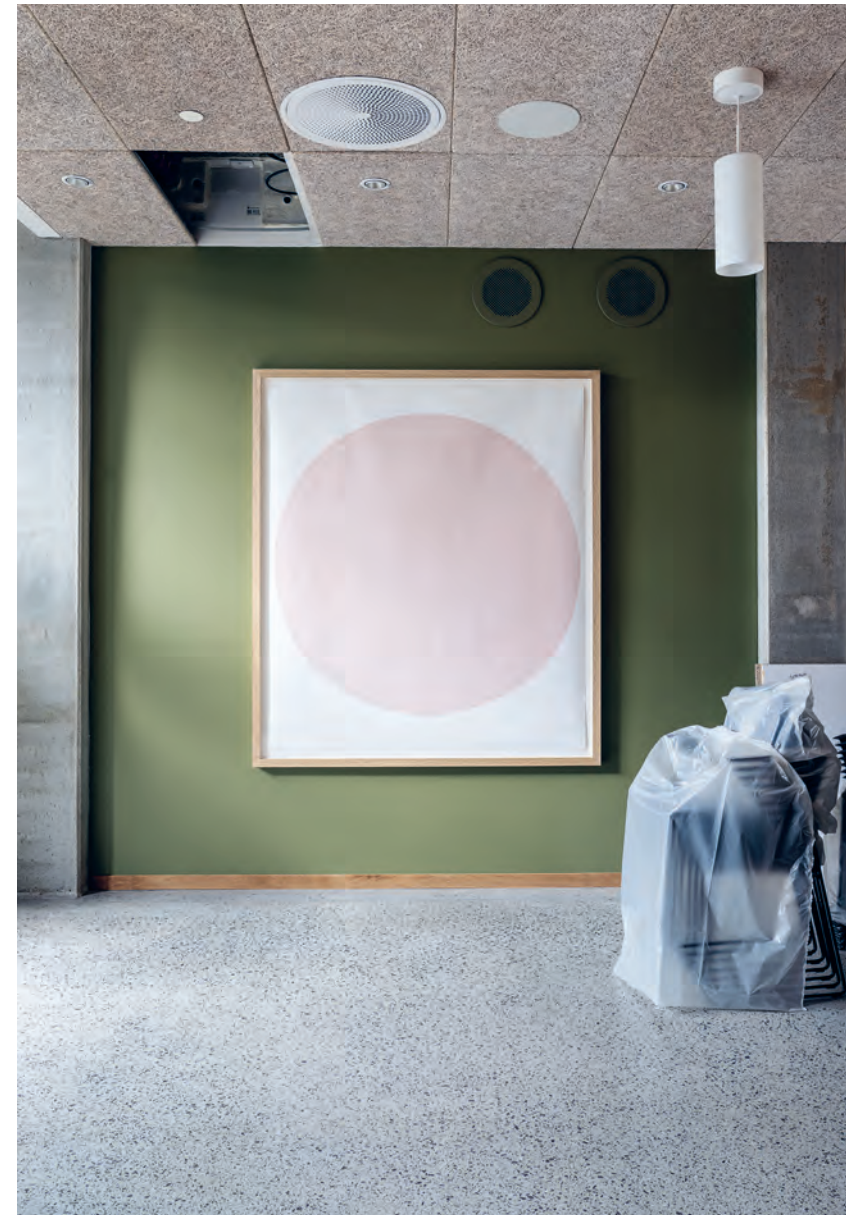

Å plassere kunst på et sykehus er et arbeid som krever mye omsorg. Verkene skal møte pasientgrupper, pårørende og ansatte i forskjellige faser av livet, og enkeltverk og kunstnerskap vil kunne tilby forskjellige ting. Noen steder skaper de rom og situasjoner man kan hvile og reflektere i, andre steder kan kunsten få oss til å le eller undre oss. I Stavanger universitetssjukehus Ullandhaugs seremonirom og sykehuskapell kan man fortape seg i den.

Her har nemlig billedkunstner Margrethe Aanestad fordypet seg i selve tiden, både som størrelse og fenomen. Gjennom fire silketrykk og to store pastellkritt jobber hun med den symmetriske sirkelen som form, og meningen den kan tilby i spennet mellom det flyktige og det absolutte, det forgjengelige og bestandige, det indre og det ytre. Å møte Aanestads kunst er å bli minnet på hvor små vi er i det store bildet, og at denne erkjennelsen er lik for alle mennesker, uansett bakgrunn.

Aanestad har laget to sirkulære pastellkrittverk til sykehuset, og de fungerer som en forbindelse mellom to bygg. Det ene verket henger ved inngangen til bønnerommet i A-bygget, mens det andre henger i sykehusets seremonirom i B-bygget – hvor kroppene til dem som har gått ut av tiden fraktes til. Går man nærmere nok, ser man uendelig mange små graveringer som utgjør sirkelens helhet, et nitid, fysisk arbeid, som på sitt vis illustrerer hvordan tilværelsens små og store handlinger ender med å gå opp i en samlende enhet – selve livet.

SBR

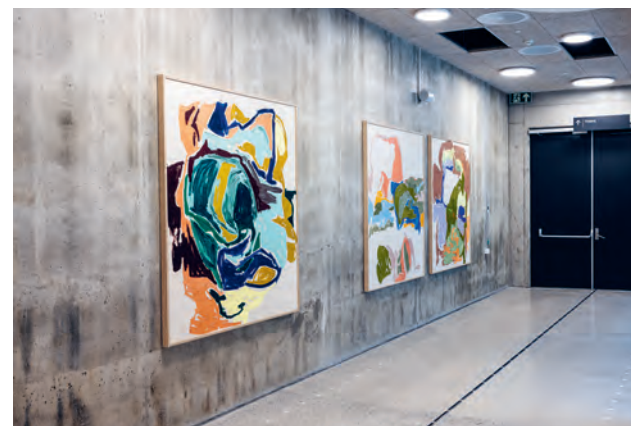

Fra mange av sykehusets store vinduer kan man se Jæren utfolde seg. Dette unike landskapet har inspirert kunstnere siden siste halvdel av 1800-tallet, og er spesielt kjent gjennom maleren Kitty Kiellands blikk. Myr, stein og strender, hvor enkelte forblåste trær står bøyd i avmakt mot havvinden, har en egen plass i den gjengse rogalendingens identitet. Som Kittys bror, Stavangers store sønn Alexander Kielland, skrev: «Enhver klodrian kan beundre Hardanger, men kom til Jæderen, her har vi natur for viderekomne.»

Dette landskapet har ikke sluttet å inspirere malere, og den Stavanger-fødte kunstneren Ole Martin Lund Bø bringer gjennom ni verk en form for jærmaleri til sykehusets samling. Tre store verk (185 × 165 cm) tar i bruk en hel betongvegg i nærheten av byggets hovedkantine i C-bygget mens seks mindre verk (100 × 80 cm), som ble malt spesielt til sykehusets samling, henger i dialyseavdelingen i A-byggets sørlige andre etasje. Ved første øyekast ser de kanskje abstrakte ut, men hvis man vet at Lund Bø har hentet inspirasjon fra Høg-Jærens knauser og steiner, stiger det lokale landskapet frem i de ekspressive oljemaleriene. Felt i forskjellige farger lener seg mot hverandre – en himmelrand oppstår et sted, et utsnitt, et kjent terreng i et annet.

Gjennom verkstitler som *Barbeint*, *Utmark* og *Jordkjeller* kommer Jæren, med sitt hvite sommerlys, steinete myr og friske sjøluft, inn i sykehuset. Det man kan kalle Lund Bøs moderne tolkning av Jærmaleriet forlenger dermed horisonten som finnes fra sykehusets vinduer. For å parafrasere Alexander Kielland: Her har vi kunst for viderekommende.

SBR

Det finnes noen kunstnerpar som lever sammen i både livet og kunsten. I Rogaland hadde vi Annalise Convad og Harald Stokkeland. Etter et skjebnesvangert møte i København i 1947 forlot de aldri hverandres side, og malte sammen resten av livet. I kunsten kom de ofte tilbake til landskapet, og Stokkелands hjemsted Ognå er et tilbakevendende tema. Gandsfjorden, som Convad og Stokkeland kunne se fra huset sitt på Øvre Gausel i Stavanger, ble også et yndet motiv for kunstnerparet.

Hjemmefra fanget ikke Convad bare lyset som de fant i stadig nye nyanser i fjordlandskapet, men også Stavangers industrihistorie. Bilder med titler som *Ny tid*, *Hinnavågen* og *Oljetiden*, der høyreiste konstruksjoner av armert betong vokser opp av fjorden, fanger tidsånden fra åttitallet. Deres respektive kunstnerskap samler sånn sett opp mye av det Rogalands innbyggere kjenner godt: sommer på Jæren, oljeliv og nærværet av et skiftende lys over fjell og ryddet åkerlandskap.

Convad og Stokkeland levde et dedikert kunstnerliv. Gjennom lange arbeidsopphold i utlandet tillærte de seg et internasjonalt blikk på hjemlige trakter. Med seg i bagasjen hadde de et glohett engasjement for kunsten, og de bidro aktivt for at lokale foreninger og kunstnerstyrte gallerier skulle lykkes. Stokkeland var også sentral i den spede begynnelsen av Kunstsolen i Rogaland.

Bredden i parets kunstnerskap gjør at de er representert i flere forskjellige avdelinger på Stavanger universitetssjuehus Ullandhaug. For eksempel møter fødekvinne en tankefull ung dame som hviler blikket mot ariet i Convads maleri *Før badet* (1982).

Ni tegninger og et maleri av Convad henger i A-byggets femte etasje. Og sammenstilt med nyinnkjøpte verk av grafiker Solveig Landa finner vi Stokkелands dyreskisser fra 1960-tallets København Zoo over to etasjer i C-bygget. Tegningene bærer preg av en inspirert spontanitet. Som han selv sa: «Dyrene forestiller seg ikke, de poserer ikke. Med sin naturlige måte å være på har de mye å lære oss.»

SBR

Kilde:

Koch, F. (1997). *Det gode lyset: Annalise Convad og Harald Stokkелands liv og kunst* (1. utg.). Mosaikk Forlag.

Barne- og ungdomsavdelingen i D-byggets tredje etasje er en av få avdelinger på sykehuset hvor det kun henger verk av én enkelt kunstner. Her finner man til sammen 23 tegninger og malerier av Anette Gellein, en yngre kunstner fra Stavanger som har utmerket seg de siste årene.

I Gelleins verden oppstår det ofte møter mellom det lyse og det mørke. Blant blomster og sterke farger, gjerne tegnet med bestemt tusjstrek, lurar skygger. En mørk sky over en glødende sol, et lite vindu med sommerlig utsikt i et svart og underlig rom. I Gelleins hildringer lusker det en uregjerlig humor. I ett verk ser vi for eksempel et vilt ansikt med ring i øret og blodskutte øyne som stikker tungen mot oss. Ansiktet er omkranset av abstrakte, svarte figurer som minner om flaggermus, med ordene «Hot Saviour» og «Punk» i fargerike bokstaver rundt. Kan dette lattervekkende vesenet være vår redning?

For Gellein er ikke det mørke nødvendigvis skummelt eller farlig, men heller en side av livet som glitrer i minst like mange nyanser som en blomstereng. Slik blir kunsten deres seriøs, lun og morsom på samme tid. Litt som en black metal-musiker som kanskje ser uhyggelig ut ved første øyekast, men som faktisk er den aller hjerteligste kunden på matbutikken. Det er blodig alvor med glimt i øyet.

På denne måten representerer Gelleins verk en dobbelthet som barn og unge på sykehus også kan kjenne på: balansegangen mellom egen identitet og sykdomsbilde, mellom skumringstid og soloppgang. I kunsten på avdelingen finner man igjen noe av denne ambivalensen, men også håp, som i et av verkene der Gellein har skrevet: «It's flower season, that means we bloom.»

SBR

Ellef Gryte er en kunstner mange siddiser kjenner til, enten bevisst eller på et mer underbevisst plan. Verkene hans henger på veggene i mange hjem i Stavanger og omegn. Det store glassverket *Kunnskapens tre* har siden 1963 prydet ytterveggen på bygget som før var bibliotek, og som nå er det nyrestaurerte rådhuset. På Stavanger universitetssjukehus Våland har en mengde av Grytes verk hengt på veggene, og 21 av disse har blitt med videre til Ullandhaug i nye eikerammer. Alle verkene er grafiske arbeid, i teknikkene litografi og tresnitt, og regnes å være fra 1960–70-tallet.

Som person og kunstner var Gryte en ekte avantgardist. Historisk materiale tegner et bilde av en livlig og energisk karakter, som sammen med kollegaer var en entusiastisk igangsetter i den lokale kunstscenen. Men gjennom kunsten kommer en annen side frem: rolige og nærmest naivistiske scener som uttrykker en øm omtanke for livet langs kysten. I bildene på sykehuset er båt et gjentakende tema, som i verket *Fjordbåten er her*, hvor en yrende havnescene i blå- og gultoner utspiller seg.

Grytes mange verk viser også et inngående bekjentskap med dyra som levde i hans nærhet. Gjennom verk som *Måker*, *gråvær* og *Sauefrakting med stein* viser Gryte seg som en fintfølende og jordnær tolker av dyrelivet, deres møte med menneskene, og slik det hverdagslige livet. Gryte har en særegen omsorg i disse avbildningene av det helt vanlige. Denne nerven har blant annet ført til at verkene hans er plassert i nærheten av sykehusets seremonirom, hvor pårørende skal si farvel til sine nærmeste. En av de mest universelle, men likevel ekstraordinære, delene av livet.

SBR

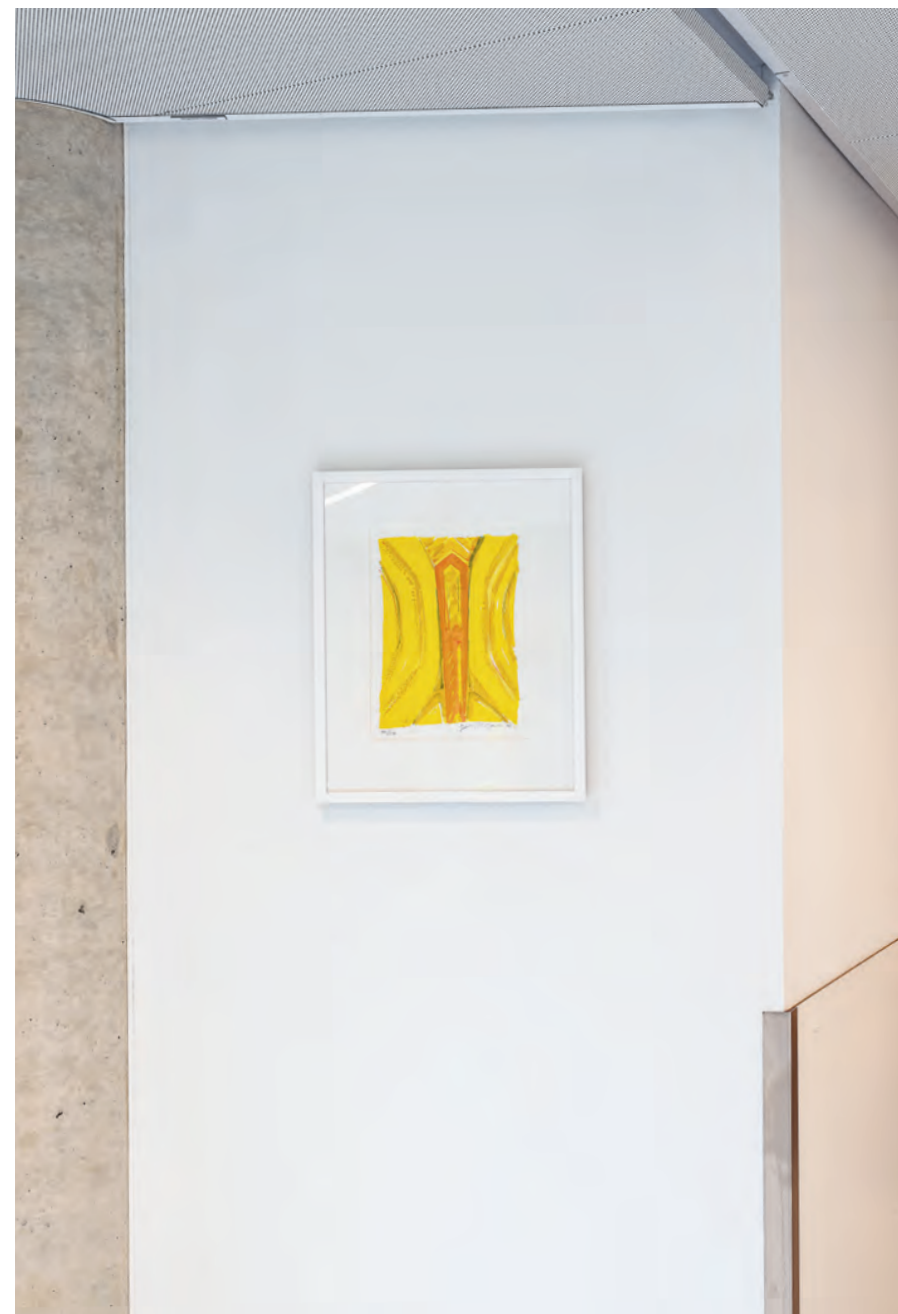

Få kunstnere er like godt etablert i Stavanger som Kjell Pahr-Iversen, og dette speiles i Stavanger universitetssjukehus sin kunstsamling. I det nye sykehusbygget på Ullandhaug henger hele 30 verk av kunstneren, som alle har blitt nøye utvalgt blant hans mange verk i sykehusbyggene på Våland. Hva er det med Pahr-Iversens kunst som snakker slik til den gjengse rogalending?

Rundt 1975 begynte Pahr-Iversen å male det han kaller ikoner, som også er formen han er mest kjent for. Enhver person som har beveget seg gjennom Stavangers mange hjem, hoteller og offentlige institusjoner vil kjenne dem igjen – malerier eller grafiske trykk bestående av rektangulære former som lag på lag bygger seg innover i bildet. Pahr-Iversen har selv sagt at disse bildene er «å se inn i et lyshjerte», og at hver del av bildets form fungerer som en representasjon for tid, eller del av en tid. Ikonverkene er «tegnsystem av enorm skjønnhet, av orden og fantasi». Det er klart noe slikt appellerer til den viljefaste jærbu, Norges bibelbelte, med sitt hjem plassert i regionens særegne, flate lys. Mange av innbyggerne her ser jo nettopp etter lyset, som Pahr-Iversen har brukt en mannsalder på å trenge seg inn i med malerkosten.

Men også andre typer verk av Pahr-Iversen er å finne på sykehuset. De henger spredt i A- og B-byggene. Sammen representerer de en ekspansiv kunstnerisk praksis som har klart noe så sjeldent som å skape en felles visuell identitet for en hel region. Det som treffer oss lokalt, har ofte rot i det universelle. For å sitere kunstneren: «Et sted i denne virkelighet, blant disse myriader av glødende kloder formet på den kosmiske dreieskive, sitter vi.»

SBR

Kilde:

Møller, A. (1995). *Kjell Pahr-Iversen*.
Labyrinth Press, Oslo.

Når vi snakker om visuell kunst, er det som regel gitt at vi har med en synsbasert kunstopplevelse å gjøre, hvor andre sanser som lyd, lukt og berøring blir underordnet, for ikke å si forvist. Kunstneren Nuri Sakong snur opp ned på dette i sin verksserie *Du er ein blome* (2022).

Fire store (50×30 cm) og fire mindre (19×13 cm) verk fra serien ble kjøpt inn til Stavanger universitetssjukehus Ullandhaug, og henger i dag i A-byggets sjette etasje. I hvert verk, som består av en keramikkplate med punktskrift (blindeskrift), har Sakong lagt igjen oppløftende beskjeder forbeholdt dem som kan tyde teksten. På den ene kan man kjenne seg frem til «Noko vindunderleg skal skje», i en annen er «Sender eg deg min styrke» budskapet, og i en tredje får man vite at «Alt vil bli oppfylt». Verkene er hengt opp med en oppmuntring om å bli tatt på.

Verkene presenterer punktskriften i oppblåst størrelse, slik at selv en person som kan skriftspråket, må bli kjent med verkets skjulte innhold på et konseptuelt plan. Ifølge kunstneren er dette også intensjonen. På et nivå kan alle få oppleve kunsten taktilt, uavhengig av utgangspunkt. Verkstitlene på skiltet ved siden av, som også er skrevet i punktskrift, avslører fargene, smakene og varmen som stumt venter på den som strekker ut hånden sin. Slik spiller Sakong den visuelle kunsten et slags puss – opplevelsen av verkets dybde er forbeholdt dem som tør å ta i bruk andre sanser.

SBR

Det som er kjent for noen, er fremmed for andre. På havets bunn foregår et frodig liv, som vi mennesker ikke kan ta del i. På samme måte er det enkelte områder i et sykehus som de fleste aldri ser, men som for andre er en essensiell ankerplass. Strålerommene i kjelleren i B-bygget er et slikt sted. I individuelle, strålesikrede rom står noen av de mest høyteknologiske maskinene sykehuset har. Toppmoderne kreftbehandling skjer her, under bakken, i skjul. En del pasienter har dette stedet som fast destinasjon, med egen inngang på sørsiden av B-bygget.

I dette området møtes pasientene av verk av den Bergens-baserte kunstneren Aurora Solberg. Langs en lang betongvegg her i dypet henger det over tre meter lange hovedverket *Understrøm* (2023). Verket er laget med japansk vannmaling på papir, og ble malt da Solberg oppholdt seg på Obrestad fyr på Jæren. Som tittelen tilsier, er det som om man ser tareskoger bølge seg ute i Nordsjøen, dypt under havoverflaten, litt som der verket nå henger. Et mylder av abstrakte former velter seg inn i hverandre, og en gul linje skjærer gjennom verkets totalt seks paneler, som for å signalisere retningen på de kraftige strømmene på havbunnen.

I likhet med de andre fem verkene av Solberg, som henger i samme område, stiller *Understrøm* spørsmålet: Hvordan er det egentlig der nede? Dypt nede i myren, eller mellom taren? Sammen skaper kunsten en undrende, ikke-verbal rød tråd i et område enkelte pasienter blir bedre kjent med enn de kanskje skulle ønske. Og slik skapes et gjenkjennelig miljø der i dypet, som er så ukjent for dem på overflaten.

SBR

Om man står på riktig sted i det nordlige A-bygget på sykehuset og titter ut vinduet, kan man se en søyle av store malerier oppover i etasjene. Fra tredje til syvende etasje henger nemlig fem verk av kunstner Ingrid Toogood, som en malerisk ryggrad gjennom bygget. I tillegg henger et sjette maleri i A-byggets sørlige del sammen med 15 innrammede collager.

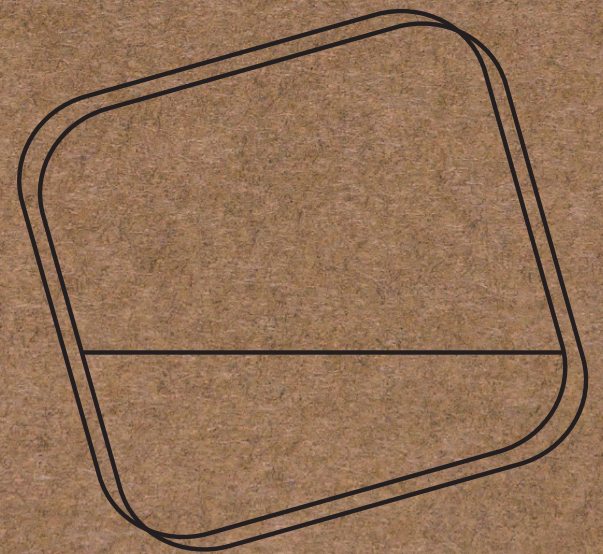
Det er alltid noe man ikke ser i Toogoods kunst. Et godt eksempel er maleriet *The Day and Night Series V*, som henger i femte etasje. Her ser vi bena på en figur – kanskje et barn – i firsprang med pinne i hånden, skjult bak skyaktige flater av lys rosa og grønn maling. Oppå disse fargefeltene har Toogood malt løsrevne fargeflater, nesten som mønsterprøver i skakke former, og skyggene gjør at det ser ut som de svever over resten av maleriet. Helheten glipper. I et annet maleri har en høne kamuflert seg i grønt og rødt mønster, i et tredje henger skyggebelagte felt som regndråper over et raskt skissert fruktfat.

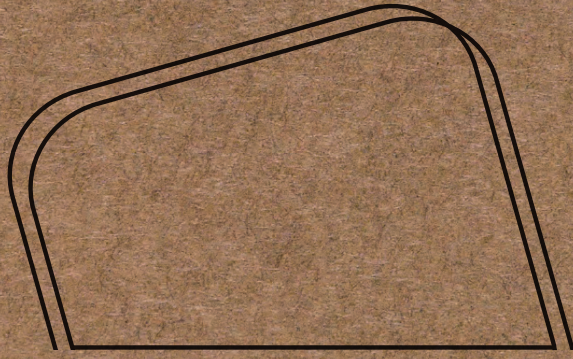
Toogoods talent for visuelle hint og optiske illusjoner gjør at man vil krype inn i bildene, bak folder og lag, og først der inne kan vi høre hele historien. Hennes kunst er slik at før man avfeier tanken på å strekke halsen for å se et maleri fra innsiden, utfordrer Toogood oss til i det minste å tenke tanken om at det er mulig.

SBR

Aage Storstein

Elisabeth Haarr

Annalise Convad

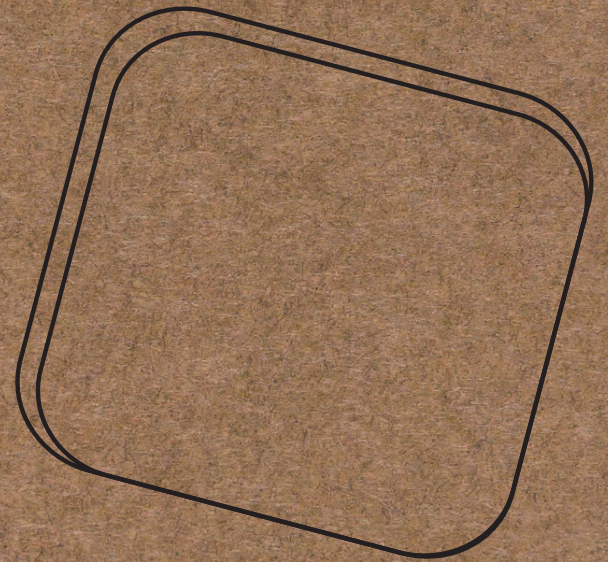
Odd Tandberg

Stanley Stornes

Sandra Vaka

Appendiks

Om KORO – Kunst i offentlige rom

KORO er statens fagorgan for kunst i offentlige rom. KORO produserer og finansierer kunst i offentlige rom over hele Norge og ved norske konsulat og ambassader i utlandet. KOROs kulturpolitiske oppdrag er å sikre at flest mulig møter et mangfold av kunst av høy kvalitet i offentlige bygg og på andre offentlige steder – der folk ferdes og oppholder seg.

Om Stavanger universitetssjukehus Ullandhaug

12. januar i 2016 offentliggjorde daværende helse- og omsorgsminister Bent Høie at det nye universitetssykehuset i Stavanger skulle bygges på universitetsområdet på Ullandhaug. Nesten ti år senere kunne det første byggetrinnet åpne dørene – og den aller første pasienten ble tatt imot.

Det første byggetrinnet består av fire bygg – A, B, C og D – knyttet sammen med gangbroer. Med 128 000 kvadratmeter, var dette det største landbaserte byggeprosjektet i Norge siden Gardermoen ble bygget. SUS har selv vært byggherre og fulgt opp rundt 120 entrepriser. Det var et bevisst valg - for å gi lokale entreprenører reell mulighet til å være med. Hele tre av fire byggekontrakter gikk til bedrifter fra regionen.

Rådgivere

Nordic COWI

Arkitekt

Nordic Office of Architecture

AART Architects

Landskapsarkitekt

SLA

Byggherre

Helse Stavanger HF

KORO

Prosjektledere

Pernille Skar Nordby

Robert Johansson

Elisabeth Tetens Jahn

Bo Krister Wallstrøm

Kuratorer

Elisabeth Byre

Jenny Kinge

Marte Danielsen Jølbo

Sofie B. Ringstad

Produsenter

Harald Fenn

Sofie B. Ringstad

Marie Midttun Skretting

Formidling

Linn Carin Dirdal

André Gali

Forvaltning

Caroline Marie Søgaard

Kunstnere: Stedsspesifikke verk og innkjøp

Margethe Aanestad

ALBUM (Elise Storsveen og Eline Mugaas)

Marit Victoria Wulff Andreassen

Cory Arcangel

Bjørn Bjarre

Inger Bruun

Ole Martin Lund Bø

Per Dybvig

Snøfrid Hunsbedt Eiene

Anette Gellein

Elisabeth Haarr

Mona Orstad Hansen

Eli Hovdenak

Solveig Landa

Ingrid Lønningdal

Herman Mbamba

Torbjørn Rødland

Beathe C. Rønning

Nuri Sakong

Aurora Solberg

Maiken Stene

Ingrid Toogood

Sandra Vaka

Kenneth Varpe

Arbeidsutvalg (ved prosjektslutt)

Kari Gro Johanson
Prosjektdirektør Nye SUS

Therese Øvernes
Assisterende prosjektdirektør Nye SUS

Inger Karin Skjæveland
Prosjektleder samhandling Nye SUS

Vibeke Hop
Konsulent SUS

Beate Ekornes
Prosjektkoordinator Nye SUS

Pernille Skar Nordby
Prosjektleder KORO

Harald Fenn
Produsent KORO

Sofie Bakke Ringstad
Produsent og kurator KORO

Johannes Eggen
Arkitekt, Nordic Office of Architecture

John Jakobsen
Prosjektleder teknikk Nye SUS

Franziska Meisel
SLA Norge

Innramming

Gaute Rostrup, Sandnes

Papirkonservator

Hanne Karin Sandvik

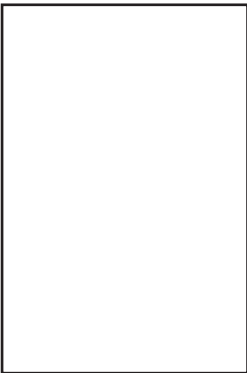
Malerikonservator

Hilde Alette Smestad Moore
v/ Arkeologisk museum, UiS

Kunstteknikere

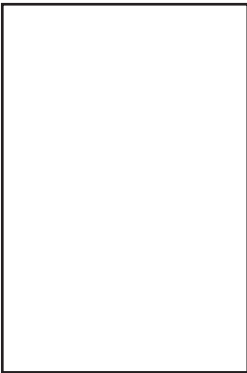
Matt Bryans
Frank Åsnes
Egil Idsøe
Andreas Eliassen

Bakside omslag

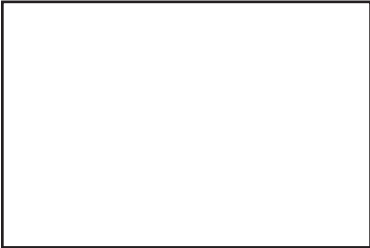

Maiken Stene

Forside omslag

Mona Orstad Hansen

Ingrid Lønningdal

Beathe C. Rønning

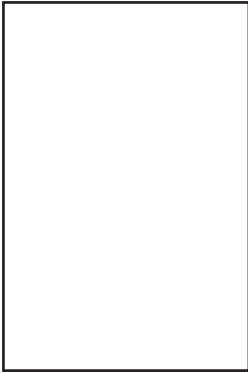
Bjørn Bjarre

Elisabeth Haarr

Cory Arcangel

Ingrid Lønningdal

Kunst på Stavanger universitetssjukehus Ullandhaug

Utgitt av Helse Stavanger HF og KORO – Kunst i offentlige rom

Redaktør

Sofie Bakke Ringstad

Skribenter

Sofie Bakke Ringstad ^(SBR)

Marte Danielsen Jølbo ^(MDJ)

Merete Hermansen Jonvik ^(MHJ)

Redaksjonsgruppe

André Gali

Pernille Skar Nordby

Språkvask

Marte Olea Borg

Design Marte Meling Enoksen

Foto Thor Brødreskift

Papir Munken Print White
MultiArt gloss

Typesnitt Life, URW DIN

Trykk Livonia Print
2025

HELSE STAVANGER
Stavanger universitetssjukehus

KORO

ISBN 978-82-93033-27-1

Copyright for kunstverk reproduisert i denne utgivelsen:

Marit Victoria Wulff Andreassen/
BONO 2025

Ruth Bersås/BONO 2025

Bjørn Bjarre/BONO 2025

Ole Martin Lund Bø/BONO 2025

Elisabeth Haarr/BONO 2025

Mona Orstad Hansen/BONO 2025

Eli Hovdenak/BONO 2025

Ingrid Lønningdal/BONO 2025

Herman Mbamba/BONO 2025

Eline Mugaas/BONO 2025

Sandra Vaka Olsen/BONO 2025

Beathe C. Rønning/BONO 2025

Maiken Stene/BONO 2025

Elise Storsveen/BONO 2025

Kenneth Varpe/BONO 2025

Resterende kunstverk er gjengitt med tillatelse fra respektive kunstnere.

